

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Miután átterelték az összes dementort, Piton egy zsupszkulcsot nyújtott át Harry Potternek:

– Egyedül mész vissza. Nekem még van egy másik feladatom is.

Harry visolyogva nézett a zsupszkulcsra. Meggyőződése volt, hogy Piton szándékosan teszi ezt vele, ahogy dacos tekintettel átvette a kulcs alakú kulcsot. A következő pillanatban már pörögve, bukdácsolva és öklendezve száguldott hazafelé.

Miután Harry távozott, a varázsló lehunyta a szemét és végiggondolta a tervének azt a részét, amit nem szándékozott megosztani Harry Potterrel. Felment a fagyos felszínre, majd fázósan összébb húzta a talárját. Előhúzta zsebéből azt a műszert, ami az életjeleket mutatta. Karkarovval semmiképpen sem akart összefutni, viszont McGalagonynak megígérte, hogy a legidősebb Weasley-fiút nem hagyja sorsára. Erősen koncentrált, majd azonosította azt a jellegzetes, förtelmes tudati rezgést, ami a vérfarkasok sajátja. A manók konyhájában evett egy tányér spenótot (:DD), majd újra felcsatolta a sítalpat.

Néhány kilométerre az Azkabantól, ellenkező irányba Karkarov dementor-keltetőjétől, megtalálta az eszkimó kunyhóját. Halk morgás szűrődött ki.

– Bill! Bill Weasley, te vagy az? – kérdezte halkán a varázsló. Ujjai a zsebében a pálcája köré fonódtak.

Greyback már messziről érezte, hogy közeledik valaki. Ép szeme előtt homályos foltok táncoltak, hallása gyenge volt, de a szaglása még működött. A dementorok jellegzetes bűzét érezte a látogatón, de valami mást is... Ugyanazt, mint amit Karkarov közelében... Ami csak az energiavámpírokra jellemző. Karkarovra...

Nem gondolta végig, mit csinál. Összeszedte minden erejét, feltápáskodott, és felmelegítette a lötyöt, amit Pitontól kapott. Nem lesz szüksége több alakváltásra. Sőt, arra sem, hogy visszaalakuljon. Már csak egyetlen cél vezérelte: végső csapást mér Karkarovra, letépi a fejét, elviszi a Nagyúrnak... Felkészült a végső csatára.

Ahogy megérezte a vámpír jelenlétét, azonnal támadt. Piton torkának ugrott, akinek arra sem maradt ideje, hogy a pálcáját előrántsa. A vérfarkas támadása felkészületlenül érte a varázslót. Mielőtt azonban a hatalmas lendülettel támadó vadállat elérte volna a torkát, Piton öklével az orrára sújtott.

Greyback keservesen vonított. Piton azonnal talpra ugrott, a közvetkező pillanatban pálcáját a padlón vonagló vérfarkasra szegezte. Kimondta a bűbajt, amellyel azonnali visszaváltozásra kényszerítette a fenevadat.

Greyback egész teste lángolt. Piton bájitala éppen csak felszívódott. Most, a bűbáj hatására fájdalmasan vergődött. Szürke szőre nagy csomókban szakadt ki a hátából, izmai megmerevedtek, karjai-lábai erőtlenül rángatóztak. Füle zúgott, semmit sem látott. Torkát artikulálatlan kiáltás hagyta el.

Pitont a látvány saját vergődésére emlékeztette. Amikor kitört rajta a vérláz, pontosan így érezte magát őt is. Ajka megrándult, ahogy visszagondolt az átalakulására. Rögtön ezután Hermione jutott az eszébe. A visszaalakuló Bill Weasley száználmas üvöltése

azonban visszatérítette a valóságba, mielőtt gondolatai elkalandoztak volna. Pálcáját még mindig a fiatal férfira szegezte, közben hátrált egy lépést.

– Piton... – hörögte Bill. – Légy átkozott!

– Az vagyok. Egyéb óhaj?

A vérfarkas Greyback személyisége hirtelen visszahúzódott a lassan magához térő Bill tudatának legmélyére. Ezt Piton tisztán érzékelte.

– Minek jöttél? Hagyj megdöglenni... – fordult a fal felé Bill. Túl gyenge volt ahhoz, hogy feltápáskodjon, túl dühös ahhoz, hogy értelmesen feleljen bármilyen kérdésre. Gyűlölte és megvetette Pitont, akit láthatóan cseppet sem hatott meg a kínlódása.

– A Sötét Nagyúr nem lesz elégedett – közölte egykedvűen a varázsló. – Karkarovot életben hagytad. Miért?

– Démonok védelmzik. Nem bírtam vele... – nyögte Bill. Undorodva fordult el Pitontól. – Te aljas... szemét... Hát mégis neki dolgozol?! – Ha ereje lett volna, kíméletlenül ledönti és széttépi a varázslót.

Piton megvetően pillantott a fiatalemberre. Majd egyszerűen átlépett rajta, a tűzhelyhez sietett, ellenőrizte a kondér tartalmát. Kis fiolát húzott elő a zsebéből, a tartalmát beleöntötte a felolvasztott hólébe. Pálcájával lángra lobbantotta a fahasábokat. Pillanatok alatt felforrt a víz, és a hozzáadott keverék hatására ezüstös pára szállt fel a tetejéről. Piton teletöltött egy csontból faragott csészét a béke elixírjével. Durván belemarkolt a Weasley-fiú vörös üstökébe, és leöntötte a torkán a forró italt.

Bill fuldokolva nyelte az elixírt. Bár marta a torkát, lassan lenyugodott tőle. Keze-lába remegett. Még mindig túl gyenge volt ahhoz, hogy feltápáskodjon, de már lemondott róla, hogy megölje egykori tanárát.

Piton türelmesen kivárta, amíg az ital felszívódik. Leült egy alacsony székre, rideg pillantását Billre szegezte.

– Mit akarsz... te áruló? – vetette oda foghegyről Bill.

– Megszabadítalak Greybacktól. Vérfarkasnak teljesen hasznavehetetlen vagy.

Bill ép szeme elkerekedett.

– Ha képes vagy rá... Miért nem tetted meg azonnal?! Miért hagytad, hogy kínlódjak?

Piton nem tartotta szükségesnek, hogy válaszoljon. Mit mondhatott volna? Hogy Bill Weasleyt, egykori bajtársát a Főnix Rendjénél talán még annyira se becsüli, mint Greybacket? Valójában egyetlen célja volt. Ha sikerül szétválasztania Bill és Greyback személyiségét, sokkal magabiztosabban láthat neki Hermione és John személyiségének szétválasztásához.

– Tedd meg... – sóhajtotta Bill. Tudata legmélyén Greyback dühödten tiltakozott, de Piton bájjala lassan megtette a hatását. A vérfarkas kábult volt és egyre gyengült.

Piton tudatcsápjá Bill elméjének mélyére hatolt. A következő pillanatban rátalált a forrásra. Egy parányi lélekdarabra, ami a Greyback-entitás írmagja volt. Mélyen beágyazódott a talamuszba, sokezer szállal kapcsolódott a sejtekhez. Piton intenzív energiahullámot küldött a fiatal férfira, majd precízen leválasztotta a beágyazódott lélekdarabkát Bill lelkének központjáról. Tisztában volt vele, hogy mindazok az emlékek, amelyekben eddig osztoztak, továbbra is Bill mélytudatában maradnak. *De soha többé nem fogja magát azonosnak érezni Greybackkel.*

A művelet felettébb fájdalmas volt, mert Greyback panaszosan üvöltött. Bill szintén. Kétféle hang tört elő a Weasley fiú torkából.

Piton nem kegyelmezett. Mindazt, ami a téridő szövedékében a vérfarkas volt, a varázsló tudata félelmetes erejével összezsugorodásra kényszerítette. Pálcájával rést nyitott a téridő szövedékén, és behajította a Greyback-entitás írmagját. Egy ideig üldözte. Mélyre, egyre lejjebb kényszerítette, a Pokol sötét vermébe, ahol már várta az örök kárhozat.

Bill mély álomba zuhant. A pokol tüzéről álmodott, egy vörös lángok között pörkölődő vérfarkas kíneserves ordítását hallotta.

Piton nem várta meg, amíg a fiatalabb férfi magához tér. Leült a jégből faragott asztalhoz, majd néhány soros instrukciót körmölt egy darab pergamenre. Távozóban leakasztott egy prémbundát, és Billre terítette. A fiatalember, ha magához tér, tudja, mit kell tennie. A varázslót csak az érdekelte, hogy minél előbb visszatérhessen a tanítványához. A jégkunyhó előtt előhúzta a másik zsupsz kulcsot, majd eltűnt.

Az ablakon vékony páracseppek csordogáltak, míg kívül a párkányon magasra rakódott a hó. Halkan zizzentek a könyvlapok a fuvallattal, amivel a fiú érkezett. Egy felfoghatatlanul rövid pillanat alatt magába fogadta a szoba egészét. Az ágyban fekvő lánnyal, a nyitott könyvek mellett pislákoló gyertyával és az ősi köveket borító régi kárpitokkal. A faliszőnyegen szarvasok után futó Artemis megtorpant, és a lassan körvonalazódó fiúra emelte íjját. Tobias nem törődött a gyilkos szűz fenyegetésével. A gondolat lustán kavargott.

Megmagyarázhatatlan lágy érzések.

Kíváncsiság.

Vonzalom.

Figyelem.

Szerelem.

A kirobbanó erő dühöngve csapott le. A falikárpit recsegve szakadt ketté. Az öreg kövek csikorogtak kínjukban, ahogy a hatalmas súly mozdulatlanságra ítélte őket, míg a démoni erő lüktetve áramlott és atomjaik átrendeződtek, míg maguk is opálosan áttetszővé váltak, mint a bepárásodott üveg. Az ablaktáblák halkan rezegtek.

Tobias csak nézte az alvó Hermione-t és lassan materializálódott halántékán egy izzadságcsepp csordogált lefelé. Mint az ablaküvegen a pára. Egyre több, vékony patak az előbb áttetsző, majd egyre fehérebb testen. Tobias megrázta a fejét. Fekete haja repkedett az arca körül és az izzadságcseppek apró kavicsokként pattantak a kőpadlón. Az alvó lány meg sem rezdült, amikor a Herceg izmos, vékony alakja szinte légiesen csusszant be mellé a takaró alá. A férfi a lány hátához simult és arcát beletemette a *(milyen illatú legyen?) (spenót megfelel?:D-B)* virágillatú fürtökbe.

– Hermione! – suttogetta hangtalanul Tobias – kedvesem... – a fiú lecsukta a szemét és érzéseit a lány felé sugározta – Szerelmem!

Keze óvatosan siklott az alvó boszorka karcsú derekára, lágyan simítva végig a csípő lányosan feszes de már nőiesen telt ívét. Tobias tenyere alatt felforrósodott Hermione bőre

és a fiatal férfi beleremegett a vágyba. Lelkének követelőzése a befogadásra most egy másik érzéssel párosult. A teste még a lelkénél is jobban akarta, hogy befogadást nyerjen. Az érzés, ahogy ágaskodó pénisz az érintést vágyta új volt, és Tobias zavarodottan húzódott el a lánytól, de nem engedte el.

Hermione, miután kivetette magából azokat az érzéseket, amik inkább fájdalmat hoztak már rá, bevetette magát a Herceg könyvtárába.

Már több napja nem ment vissza a kastélyba. Nem volt kedve. Sem türelme vagy érdeke. Hiszen egyik barátja sem volt ott, csak az ellenségei...

Alinea is eltűnt egy ideje, ahogy Hagrid is Madam Maxime-nál vígadt. Hermione megszokta Piton hajlékát. És biztonságban érezte itt magát. A könyvek méltó társai voltak. És ahogy Perselusra gondolt, nem érzett semmit. Egyáltalán semmit. Ez jó volt, mert nem fájt. A semmi nem tud fájni sem... *(hát igen... én egy zseni vagyok... :D-B)*

Ezen az éjjelen furcsa álma volt. Újra elfogta az a kis remegés a gyomra tájékán, amit az érzéseivel együtt a Merengőbe töltött.

Mintha egy hang szólt volna hozzá... egy test melegét érezte magán...

Lassan kinyíltak a melegbarna szemek és óvatosan megmozdította ujjait. Egyenesen az őt karoló kézre siklottak a vékony ujjak, majd a fejét is arrafelé fordította és meglepetten nézett a fiatal férfire, aki mellette feküdt.

Tobias szíve hevesebben kezdett dobogni. A szája kiszáradt és nem tudott megszólalni. A lánynak talán fel sem tűnt, *(mondjuk feltűnt neki, de azt hitte, álmodik...:P-B)* hogy a fiú szája nem formálja a szavakat, amiket az elméjében hall.

– Megérkeztem.

Hermione nagyot nyelt és sűrűn pislogni kezdett, majd halványan elmosolyodott.

– Herceg... hisz... elmentél... – a száműzött érzések megmagyarázhatatlan módon kezdtek visszaszivárogni a lányba. – Elhagytál... – fordult meg teljesen Hermione. Szemben feküdtek már egymással. A lány hitetlenkedve simított végig a fiú kezén.

– Sosem hagynálak el – sóhajtott a fiú és sötét szemeinek mélye, *(nem kék? Nem akarok szórszálat hasogatni... de mintha kék szeme lenne még mindig... kék csoki?hmm?:D-B)* *(Sötétben minden tehát fekete. :S)(hülyék. Most Piton képében nyomul. Pitoné meg sötét. Nem? TG)* mint az olvasztott csokoládé, nyelték el a lány álmos pillantását.

Hermione szorosabban simult a Herceghez és óvatosan megcsókolta az arcát, mintha azt ellenőrizné, álomkép-e vagy sem...

A gyanú még ott motoszkált a fejében s egy pillanatra Tobias neve is felvillant.

– Elhagytad az érzéseidet... Herceg... nem lehetsz itt...

– Ssss! – tette kezét Hermione szájára Tobias – mindegy mi volt. Csak a most számít. És most itt vagyok. Ha akarod...

Hermione olyan heves hullámozást érzett az Időn át, egyenesen bele a lelkébe, hogy egy váratlan csókkal válaszolt. Gyengéden simogatta a fiú ajkait, mégis tele vággyal...

Akarta, hogy a Herceg szeresse őt.

Nagyon.

A szelíd mozdulattól Tobias-nak elakadt a szava. Több volt ez, mint engedély. Több mint belegyezés. Teljes odaadás. Vágy a viszonzott, boldog szerelemre.

Hermione mosolygott, ahogy szétváltak, de szeme megtelt könnyel. Annyi minden szabadult fel benne...

Az elhagyott érzések, melyeket hiába vetsz ki magadból... örökké benned maradnak.

Tobias letörölte az alig látható könnycseppet Hermione szempilláiról. Keze egy pillanatra megállt a lány karja felett, majd óvatosan cirógatta a (hálóingből, pizsamából, mifenéből) *(legyen pizsama... Vagy kígyóbőr-míder:D-B)* pizsamából előbukkanó vállát. Hermione bőre szinte eltűnt az érintése nyomán. Ujjainak idegvégződéseit érintették a halkán felsóhajtó Hermione idegvégződéseit. Olyasmi volt ez, amit még egyikőjük sem tapasztalt.

Hermione teste már nem feszült meg görcsösen. Teljesen ellazult a fiú érintésétől. Olyan volt, mintha maga az Univerzum érintette volna meg *(hát, akkor már túlozzunk rendesen!:D-B)*, *(Sikerült! :DD TG)* úgy érezte. A lány önkéntelenül adta át magát a fiúnak. Baljós érzését egy mozdulattal számúzta tudata legmélyére.

Tobias kinyitotta a szemét és mosolyogva nézett Hermione szemébe, miközben ujjai finoman cirógatták a lány mellbimbóját.

– Szeretted ezt, igaz?

Hermione behunyta a szemét és halkán felsóhajtott.

– Hisz tudod, mit szeretek... – pillantott aztán az ő Hercegére.

– Most játszuk azt, hogy még nem tudom, hogy mit szeretsz. Én kérdezek, és te válaszolsz.

Hermione elnevette magát.

– Miért akarod ezt játszani? Ismersz... jobban, mint magadat... – csodálkozott el kissé Hermione.

– Ma éjjel csak én kérdezek – nevetett halkán a férfi és a tenyere megszorította a lány mellét, miközben hüvelykujja a mellbimbóját simogatta.

Hermione teste felforrósodott, ahogy a fiú egyre jobban izgatta. A vágyát már nem tudta volna lecsendesíteni senki és semmi. Oly rég kívánta már őt...

Amikor elment, nem tudhatta, mikor jön vissza...

Ha visszajön egyáltalán...

És ha visszatér, szeretni fogja-e őt...

De szereti... mégis...

Hermione ujjai lassan siklottak végig a fiú meztelen testén. Hamar rátaláltak a kőkemény férfiasságára. Óvatosan kezdte simogatni, közben szájuk játékosan találta meg a másikat...

A Herceg felnyögött. Az érzés a lány keze nyomán olyan erős volt, hogy az elméje majdnem felrobbant – óvatosan megfogta a lány karját, miközben rekedten suttozta.

– Ne csináld, nem akarom még, hogy vége legyen.

Hermione elengedte a hímtagot *(báááááz:DDD ilyet nem lehet leírni íígy!:D kész vagyok -B)* és elfordította a fejét, lebiggyesztve az ajkait.

– Dönts már el, mit akarsz... – lehelte a fiúnak.

Hermione pajkos-durcás félrefordulását kihasználva Tobias keze a lány vékony izmos combját kezdte simogatni, egyre lejjebb, majd a térdjei közé lopakodva, óvatosan egyre feljebb és feljebb cirógatta a lányt.

– Szeretted, ha ezt csinálom? – Tobias hangja elfulladt a lány hajában. És nem is szólt csak valahol Hermione tudatában, akinek már izzott a teste. A kék érzése borzongatta érzékeit. Akarta, hogy a fiú tegye már meg... mert megőrül a vágytól...

– Szeretem az érintésedet... bárhol...

Tobias ajkai a lány fülcimpáját csókolgatták, és vakon kereste a szájával a lány száját. Amikor Hermione ujjai végigsimítottak a karján, a hasán és a hátán, majd kacéran belesúgta a fülébe:

– Tedd meg, Hercegem...

Tobias elvesztette az esztét. A gyönyörűség, amit a lány simogatása okozott és a fülébe duruzsoló szavak, megbolondították. Már nem érdekelt semmi más, csak az, hogy együtt szálljanak az áttetsző falú szobában az odakint kavargó hópelyhek viharában egészen a megfoghatatlan éjig. Csak adni akart, és elfogadást nyerni. Tudata megszűnt létezni, és csak egyetlen gondolattá lett. Ő volt a Herceg, Hermione szerelme.

Hermione már teljesen átadta magát a fiúnak. Átkarolta a nyakát és megnyílt neki, hogy ő könnyen hozzáférhessen, közben forró csókokkal borította el a Herceg nyakát.

Tobias utolsó erőfeszítésével egyetlen pillanatra szétrobbantotta a teret és a pillanat az örökkévalóságot ígérte. Az éteri testek összefonódtak. Tobias keze belemarkolt a lányba. Simogatta és szorította egyszerre. Ahogy a szájuk is csókolt és harapta a másikat. Zihálva kapkodtak levegőért, amikor egy-egy pillanatra szétváltak. Nem volt a testükön olyan pont, ahol a másik keze, szája ne járt volna. Minden nyílás, minden hajlat és lágy rész nedvesen csillan a simogató ujjak és nyelvek nyomán. Távoli galaxisok fényét idézte a testükön kiütkező izzadság, ami a semmiben lebegett.

– Szeretlek! – vacogta Tobias Hermione szájába, remegve a gyönyörűségtől.

Hermione érezte az örvénylés és a kék hullámait a testében, s olyan volt, mintha nem lenne alattuk semmi. Sem ágy, sem padló, sem bolygó, s ők nem is élnének...

– Alig mondtad ki még ezt... – suttogta rekedten Hermione.

A lány szavai már el sem érték a férfit, akinek ujjai magukon érezték Hermione gyönyörét. És a felfoghatatlanul finom rángások végiggyűrűztek Tobias karján és testén, míg a következő pillanatban, mint egy szupernova robban a férfi orgazmusa a lányéval együtt a semmibe. És a pillanat rést nyitott az idő szövedékén, majd a gyönyörrel együtt Tobiasra rázuhantak az időtlen emlékek. A több millió pillanat, amikor már átélték együtt ezt és a több millió veszteség, ami utána következett. Tobias gyönyörét kettészelte a fájdalmas felismerés, hogy újra a legnagyobb hibát követte el, amit csak elkövethetett. És a biztos tudat, hogy újra az életét adná ezért a pillanatért, amikor Hermione-t a karjában tarthatja..

Hermione kapkodta a levegőt, ahogy a fiú karjába kapaszkodott.

Lassan ereszkedtek vissza. És mire magukhoz tértek, ismét a szobában voltak és Piton egyszerű ágyán feküdtek.

– Hozzám jössz? – kérdezte Tobias gondolatban a lány [\(fesző rózsabimbóra emlékeztető:DD\)](#) [\(köszöni a kiscsaj:DD-B\)](#) remegő száját csókolva.

Hermione ajkát bizsergette a lány csók, teste még forró volt.

A kérdés annyira meglepte, hogy egy pillanatra elfelejtette levegőt is venni.

– Hogy... mondtad? Hiszen soha nem akartál... miért most? – pillantott a fiúra s melegbarna szemében a kételkedés csillogott. [\(öh-nála még az is tud csillogni...:D-B\)](#)

– Ma éjjel csak én kérdezek – nevetett fel a férfi és képzeletben gyémántokkal szórta tele a lányt, akinek testén megültek a csillogó drágakövek, hogy ragyogva rajzolják ki a vállgödret, a köldökét és a sejtelmes háromszöget a lány combjai közt – Nos? Mi a válaszd?

Hermione most fogta fel, hogy a kérdés tényleg neki szólt.

– Akkor nem válunk el soha többé? – suttogta Hermione zúgó fejjel. – Ha hozzádmegegyek...

– Akkor nem válunk el többet – kulcsolta kezét a lány kezére Tobias és lehunyta a szemét. Tudta, hogy már csak egyetlen pillanat van hátra.

A pillanat azonban nem jött el. Megrekedt a világok között, a lét és a nemlét peremén, sohasem érve el a valóságot. Mert ami Tobias számára a „Most” volt, sohasem érhetette el az Örök Jelent. *(Ez egy nagyon mélyértelmű időfizikai utalás. A szubjektív sajátidő és az objektív valós idő jelenpontja nem esik egybe. Matematikailag és logikailag is igazolható. – S)*

(nem hisszük el, csak így! Dokumentáld! :PPP -:D-B)(Ne bíztasd!!! Én inkább elhiszem! :DDD TG)

Piton a kerítés elé hoppanált. Minden tagja sajgott, érzékei kissé eltompultak. A dementor-terelés, valamint Greyback és Bill személyiségének szétválasztása teljesen kimerítette. Ám ahogy a házhoz közeledett, érzékelni kezdte a benti hangulatot. Hermione tudatának felerősített sugárzását, a védtelen és kiszolgáltatott elme rezgéseit...

És valami mást...

Tudatosult benne, hogy Hermione ismét veszélyben van. A pimasz démonkölyök a saját fegyverét használta ellene. A varázsló tisztában volt vele, hogy Hermione egy fiatal, esendő leány, aki túl hamar vált felnőtté – miatta. Mégis kitartott mellette és a társa mert lenni... ahogyan senki más.

„Nem volt hozzá jogom, hogy ezt kérjem tőle...” – suhant át Piton agyán a „bűne”. Mielőtt azonban ismét magával ragadta volna az önvád, tudatosította, hogy a veszély ezúttal belülről érkezett: Lilith azt a részét támadta Hermione-nak, amit Piton mindig tiszteletben tartott, ezért sohasem érintett, sohasem befolyásolt: a lány szabad akaratát. A varázsló soha, semmire sem kényszerítette a lányt. Sem tanárként, sem szerelmes férfiként.

Piton megpróbálta megérinteni gondolati energiájával Hermione tudatfelszínét, de ezúttal nem kapott választ...

Hiába... Elkésett.

A lány nyilvánvalóan áldozatul esett a démoni erők játékának.

Piton mégis feltépte az ajtót.

Ha így kell lennie, ez lesz a vége. Megöli a démont, akkor is, ha olyan mélyen égette magát Hermione lelkébe és szellemébe, hogy ezzel a lányt is halálra ítéli. Elveszítette hát őt is...

Berobbantotta az ajtót és pálcáját a démonivadéokra szegezte. Csak a homlokára szaladó bal szemöldöke árulkodott meglepetéséről, amit az váltott ki, hogy Tobias az ő arcát viselte.

Tobias tudta, hogy ez fog történni, mégis meglepte Piton betoppanása. Felült az ágyon. Izmos vékony alakján megfeszültek az inak. Mint egy fiatal ragadozó, aki a zsákmányát védi, úgy takarta el a testével a lányt.

Piton szeme összeszűkül.

– Hordd el magad! – förmedt a fiúra rezzenéstelen arccal. – Nincs itt semmi keresnivalód.

A fiú felállt és szemérmetlenül nyújtózott egyet, miközben gúnyosan vigyorgott Pitonra.

Hermione azonnal felült, ahogy Piton belépett. Rögtön tudta, hogy megint áldozatul esett az érzékek játéknak. Nagyot nyelt és lehunyta a szemét. Nem nézett egyik Pitonra sem egy hosszú pillanatig, aztán újra felpillantott. A düh éledezni kezdett benne, de nem tudta, kire vetítse ki.

– Pedig nem is ittam semmit... – morogta maga elé, majd a fiatalabb férfire nézett.

– Hagyd őt. Csak szeretni akart. – pillantott végül az idősebb, igazi varázslóra. – Ő legalább szeret. És összekötné velem az életét! Még egy démon is képes lenne erre, amire Te soha! – kiáltott fel, de azonnal meg is bánta. Tudta, hogy baromságokat hord össze. Ennél nagyobb hülyeségeket talán még soha nem állított... mégis jó volt kimondani. Az igazi Perselus *soha* nem venné el őt...

– Biztos vagy benne, hogy őt akarod? *Vele* akarsz maradni? – fordult Hermione-hoz rezzenéstelen arccal a varázsló. – Ezzel a majommal?

Tobias ott állt szemben a másik férfival. Mint egy időtükör két oldala. Ha Piton felvonta a szemöldökét, akkor ő is, ha Piton megmozdult, akkor ő is. Végül Tobias unatkozó arccal kilépett a röpke „játékból”.

– Sajnálom *apám*, nincs türelmem hozzád!

– Összetévesztesz valakivel – morogta Piton. – Nem vagyok az apád.

– Persze, nem vagy az apám! – lépett közelebb Tobias Pitonhoz – de megdugni az anyámat, azért jól esett, igaz? Még ha csak unalmadban is? – Tobias gonoszul felnevetett

Piton belement a gonosz játékba. Arcán megjelent a rá jellemző gúnyos vigyor.

– Ki is a te anyád? Narcissa Malfoy? – Megrázta a fejét. – Nem szerepel a tízes listámon.

– Kit érdekel Narcissa? Kit érdekel bárki is? És ugyan ki érdekel téged önmagadon kívül? A saját halhatatlanságodon és mindent tudó hatalmadon túl, számodra nem létezik semmi és ehhez bármit, és bárkit felhasználsz. Akár őt is – mutatott Hermione-ra aki felkelt az ágyról és tisztas távolságban állt meg a két marakodó férfitől. A takarót maga köré csavarta, bár ez is felesleges volt valójában, hiszen mindketten tökéletesen tudták, milyen Hermione meztelenül... amikor Tobias rámutatott, a lány keze ökölbe szorult.

Most már ideges volt.

Mindkettőre. Nagyrészt...

– Még ha így lenne, akkor sem lenne hozzá semmi közöd – közölte hűvösen Piton Tobiasszal. Hermione-ra villant a tekintete, majd újra Tobiasra. – És hozzá sem! Mutatkozz meg előtte! Lásd, hogy ki vagy te valójában! – kiáltott a démonfiúra ellentmondást nem tűrően.

Tobias megrázta a fejét. Sötét haja lassan szőkébe vegyült majd felragyogott Narcissa aranyszínű hajának fénye. Tobias megfogta Hermione kezét és a lányhoz fordult.

– Ha nem Ő vagyok, akkor mind az ami történt, semmivé válik? Mond, miben különbözök attól amit szeretsz, amire vágysz? Boldog voltál velem. Gondolkodj Hermione. Hallgass a szívedre! (na, azt hiszem, itt cseszte el a kiscsákó :DDD)(*ááá ahogy...:D-B*)

Hermione kíméletlenül elrántotta a kezét Tobiasétól és hátrébb lépett.

– Mondja ezt az, akinek még szíve sincs! – sziszegte neki. – Meséld el, anyád küldött?! Végig is nézte?! Te nem létezel! Hogy merted ezt játszani... – remegett a lány szája az indulattól. – Nem voltam boldog. Hamis boldogság nem létezik!! Ahogy Te sem! – Hermione szeme villámlott a dühtől és nem fogta vissza magát. – Átkozott lélek vagy. Az is maradsz!! – a boszorkány szavai ridegek voltak. Mintha nem ő égett volna a vágytól nem is olyan régen...

Ahogy a lány szavai tudatosodtak Tobias-ban, úgy kezdtek az üvegek rezegni az ablakkeretben. A vibrálás egyre erősebb lett és remegve táncoltak a bútorok. Zörgött és rázkódott a szoba, ahogy a fiúból eltűnt a vágy, ami a testét alkotta és szétömlött a fájdalom, amiből született. Csikorgott, nyöszörgött és recsegett minden. Por szállt a padló repedéseiből és a deszkákból a szögek pengve pattantak ki. Tobias csak állt és teste lassan köddé vált. A keserű könnyekbe vegyülő izzadtság, mint egy marék kavics csapódott a földre és süvítő golyózáporként terítette be a szobát, ahogy Tobias tehetetlen dühe és meddő kínládása a lehetetlennel Piton ellen fordult.

– Megöllek! – sziszegte a démon és félretaszította Hermione-t Pitontól.

Hermione, (*valami történjen, ami fáj, mert nehéz felzaklatni az öreget...*)

(*lábgyantára gondoltál mondjuk?:D-B*) miközben Tobias őrjöngeni kezdett, közelebb húzódott Pitonhoz önkéntelenül. Amikor Tobias észrevette, úgy ellökte a lányt, hogy az a hátával az egyik nyitott ablaktáblának csapódott. Granger azonnal a földre roskadt és felnyögött.

– Kezet emelsz arra, akit szeretsz? – Piton úgy vágta szájon a démonivadékot, hogy Tobias a földre zuhant. Összeszűkül szemeivel gyűlölködve nézett fel a varázslóra, miközben ösztönös mozdulattal törölte le szája sarkáról a nem létező vért. A Pitonból áradó elemi erejű indulat ismerős volt a számára, mégis meglepő. Megrázta a fejét, hogy a tudatába kúszó zavaros képeket elűzze. Az üresség amit Hermione szavai keltettek benne, jobban gyengítették mint Piton váratlan tette. Megpróbált a varázslóra hangolódni, hogy erőt merítsen a másik indulatából, de túl gyorsan érte a következő támadás.

A varázsló megállt a nehézkesen feltápáskodó fiú fölött. Durván belerúgott.

– Nocsak? Érezzük a fájdalmat? – Piton szemében az örültség szikrája villant. Ajka vicsorba feszült. – Csak nem ejakuláltál, *kisfiam?* Ennyire vágysz arra, hogy idő előtt férfi légy? Hát legyen! – Piton nem használt pálcát. Már nem volt rá szüksége. A materializáló bűbájt non-verbálisan ejtette ki. – Lássuk csak, mi vagy te valójában... Ujjából villám lövellt elő, Tobias mellébe csapódott, aki üvöltve próbált ellenállni a gonoszt szólító parancsoknak... még nem hangzott el a „mond a neved”... még van esélye... De Piton hatalmával szemben csak küszködött. Az erejének jórészét feláldozta azért, hogy materializálódjon. Ez a varázslat egy nála hatalmasabb démont is megidézett volna. És Tobias teste sűrű fekete füsté ködlött majd hirtelen szippantással eltűnt a padló réseiben... és megjelent az alig 10 hónapos gyermek. (ez elég gáz, huszadrangú rémfilmbeli hatásvadász ördögűzős balhé... de most ez van... ez az egész úgy is minden tүүүү van! :DDDD TG)

Hermione a falhoz húzódott és összefogta magán a takarót. Úgy érezte magát, mint egy szajha. Ebben a pillanatban gyűlölte magát. Nem mást. Csakis magát. Látta, amint a jóképű fiatal átalakul...

Úgyis tudta már a lány, akkor, amikor belépett az igazi Herceg, hogy hamis ígéretekkel kábította őt egy újabb démon... és most itt volt a bizonyíték.

Hermione nem szólt semmit és nem nézett Pitonra. Próbált nem rosszul lenni.

A varázsló undorral fordult el az ártatlan kék szemekkel néző, édesen gógicselő kisbabától. Újra elmormolta a bűbájt, ekkor Tobias ismét alakot váltott, közben Piton Hermione-hoz fordult:

– Ő az? Ő kell neked?

Tobias alakja nőni kezdett. A hamvas rózsaszín gyermekbőr lassan sárgult és a felnőtt férfi fázós nyüszítéssel húzta össze magát a padlón. Arcára kiült az átváltozás okozta kín. Egész testében reszketett és a szemében rettegés és fájdalom ült. Nem nézett sem Pitonra, sem Hermione-ra. Utolsó erejével próbált úrrá lenni a csak számára hallható hangon, ahogy az idő nem létező kereke csikorogva mozdult Tobias képzeletében, lökve őt az elkerülhetetlen felé. A férfi szemében könnyörgés csillant, ahogy Hermione-ra emelte a tekintetét, hogy szabadítsa meg az elviselhetetlen kintól. – Mentsd meg a lelkem! – suttogta Hermione felé. (Genya nem? Sosem adja fel! :DTG)

Hermione felvetett fejjel, sápadtan nézett Piton szemébe. Látta rajta, mennyire magával ragadja az örület, a düh, a pusztítani vágyás és a bosszú...

– Állj le. – formálta neki a szavakat. Szinte nem is mondta ki.

Ám Piton már képtelen volt megállni. Elragadta a düh és valami régen elfojtott, tudata legmélyére száműzött indulat. *Felajzott hím módjára küzdött a nőért... ahogyan még soha.* Ezt sugallmazta minden gondolati energiájával. Hermione-nak és Tobiasnak is. Egyikük sem sejtette még, mire megy ki a színjáték. Újra alakváltásra kényszerítette a démont.

– Vagy talán ő az igazi? – provokálta a „szerelmespárt” a varázsló.

Tobias csontjaira lassan ráaszott a bőr. Testét millió ránc barázdálta, húsa megereszkedve lógott a hasán, orra megnyúlt és keserű vonású arcán ősz borosta ütközött ki. Reszketve nyújtotta vézna karját a lány felé.

– Hermione! Bármit teszel... – recsegte suttogva Tobias – nem hagysz el, azt mondtad... nem hagylak el soha.

Hermione már nem nézett Pitonra. Elfordította a fejét és lüktető elméjét megpróbálta kikapcsolni. Majdcsak vége lesz ennek egyszer...

Lehunyt szemhéja alól is érzékelte azonban a fényviszonyok változását.

Piton hátrált egy lépést, mert a vén Tobias, aki egyszer, álmában alaposan ráijesztett a lányra, ezúttal kérés nélkül is alakot váltott. (Legyen így, OK? Ez olyan 'drámai' :D)

Hermione odakapta a pillantását.

– Ne!!!! – kiáltott fel. – Ő nem lehet!!! – szinte beleprézelte magát a falba kétségbeesésében, de háta sajgott az eséstől, ezért eltorzult arccal felszisszent.

Tobias már ugyanúgy nézett ki, mint Piton. Észrevétlenül alakult a remegő aggyastyánból a középkorú férfivá (*most éppen hány éves? Én nem tudom követni az átalakulásait a valódi Pitonnak :P TG*) (a HP Lexikon szerint kb. 38) aki lassan felállt és szembefordult a varázslóval. Már nem remegett. Elég dühöt és fájdalmat gyűjtött magába az elmúlt percekben ahhoz, hogy állja Piton tekintetét. Sőt.

– Te is tudod, hogy nekem adta magát. Önként. Akarta, hogy együtt legyünk. Nem kényszerítettem, ahogy hiszed... vágyott arra, amit tőled nem kaphat meg.

– És arra nem gondoltál, miért az én alakomat öltötte magadra, hogy vele lehess? – meredt hasonmása arcába Piton. Fellobbant a szemében az az intellektuális érdeklődés, ami akkor kerítette hatalmába, amikor Tobiast *nemzette*. Hirtelen minden megvilágosodott előtte. Egy pillanat alatt felmérte a démon lehetőségeit, tudását és képességének korlátait. Nem tűnt veszélyes ellenfélnek. *Nem tudhat többet, mint az anyja... és az apja. Alexander, a halálfaló, Voldemort eleven horcruxa! Maga Tom Denem! Harry Potter fia...*

Tobias, arcán sunyi mosollyal nézett Piton szemébe és erejét megfeszítve lökte a veszteség gyűlöletes érzést Piton elméjébe. Érzekelte az ellenállást, de az időn túli vágyakhoz időn túli fájdalmak kapcsolódnak. Ezt Tobias pontosan tudta. A gonosz csírája mindig megfog. Csak el kell szórni. Észrevétlen marad a méreg, mint a kullancs csípés, ami évek múlva teljesíti be halálos küldetését. (Na! Így kell egy egészségügyi problémából drámát csinálni! :DDD TG)

Piton arcán torz vigyor suhant át, miközben lesöpörte magáról Tobias ártását.

– Mentális erőszakkal nálam nem mész semmire. Találj ki valami mást. Unalmas vagy!

Tobias megrántotta a vállát és hátrarázta vállig érő fekete haját. Sötét szemei a varázslóra villantak.

Mérföldekkkel jobb vagyok nálad. Ezért gyűlölsz. És ezért olvadt Hermione a karjaimba. Mert olyan volt... – Tobias megnyalta a szája szélét – és ha akartam volna, most már benne lenne az, amitől rettegsz. A gyerekem. Aki örökre összefűz vele. De még megtörténhet...

Pitonnak eszébe jutott egy régi emlék. Az ősrégi tudás, amiről sem Tobias, sem Harry Potter és valószínűleg Tom Denem sem tudott – vagy ha tudott is, valószínűleg nem gondolt rá, hogy vele is megtörténhet. A démonivadék újabb próbálkozása láttán Piton arcán kéjes vigyor suhant át:

– Tudod, *fiacskám*, ha egy démon materializálódik és testnedveket kezd veszíteni, annak valahol nyoma marad... Nem ott, ahol gondolod... Nem itt. Nem most!

Tobias pimaszul nézett szembe Pitonnal és az arcára kiült a lenézés és a megvetés.

– Nem érdekel a múlt és a jövő. Már mindenhol jártam. A most az egyetlen, amiben élnem kell.

– Olyan vagy mint az *anyád!* – provokálta Piton a démont. Felidézte és újragenerálta azokat az érzéseket, amelyeket Narcissa közelében sok évvel ezelőtt érzékelt: *Az asszony legbensőbb önvalójából sugárzó émelvítő, tömény, követelőző önimádatot, a másik ember lelkét és testét kiszipolyozó, önző vágyakozást, ami csak az eredményt akarja, a beteljesedést, de visszautasítja a fáradtságos erőfeszítést, a gyötrelmet és a kínokat, amelyek a célhoz vezetnek. A mérhetetlen egoizmust, ami körbelengte mindig is Narcissát... és az undorító démonkölykét.* Piton Tobias ellen fordította minden gyűlöletét. De ez már nem Narcissának szólt. Hanem az ősi démonnak. Lilithnek. – Mutasd meg, mi vagy hát! – mennydörgött Piton, végső alakváltásra készítve Tobiast.

Tobias hátravetett fejével nevetett fel, ahogy Piton szavai és érzései elértek hozzá.

– Amitől undorodsz benne, az az amit saját magadban nem tudsz elfogadni... a lényed része, amit elutasítasz... gondolkodtál már ezen? – csengtek kristályként a szavai

miközben magába olvasztott minden gondolatot, amit a körülötte levők sugároztak. Undort, bizonytalanságot, félelmet és kétségbeesést. Egyre erősebb lett és egyetlen pillanatra villant fel csak Narcissa-Lilith megfoghatatlan szelleme. A karcsú nőalak tengernyi haja úszott a levegőben és hol szőke, hol mélyvörös színre váltott. A sötét szempár kéken villant Pitonról Hermione-ra. Tobias nevetése gonosz kacagásba váltott, ahogy a gyönyörű nőalak felragyogott testének minden szépségével és lelkének minden gyűlöletes erejével. Egyetlen pillanat volt csak, és már újra Tobias állt Piton előtt és egy szemkápráztató villanás kíséretében Pitonra zúdította a felhalmozódott erőt.

Az ellentámadás váratlanul érte a férfit. Erre azért nem számított. Miközben a varázslatra koncentrált, megfélekezett róla, hogy fizikailag mennyire kimerült. Meggyötört teste a falhoz csapódott. Feje a plafonnak ütközött.

(itt dobálhatja egy kicsit Pitont :DD)(Ki tud egy ilyen lehetőségnek ellenállni? :DDDTG) Tobias következő gyilkos indulatú gondolathulláma átrepítette Pitont a szobán és a szemközti falhoz csapta *(A fényképek üvege összetört és a feszület leesett a falról:DD)* majd pár pillanattal lebegtetve a levegőben. Tobiasnak közben cinikus gondolata támadt. És ahogy megszületett a gondolat, már meg is történt. Piton tehetetlen testével a márványtálat célozta meg.

Piton lezuhant, összecsuklott, mint egy rongyzsák. A Merengő darabjai szanaszét hulltak. Ahogy a fehéres fényfolyam eloszlott, a varázsló szemében is lassan kihunyott a fény. Pillantása találkozott Hermione-val, aki hirtelen felpattant, ahogy Tobias és Piton egymást gyepálták. Olyan váratlan mozdulatokkal kaptak egymáshoz, hogy a lány hiába is próbált volna tenni akármit, könnyen megsebezhetette volna Perselust. Ahogy a lezuhanó Pitonra nézett, szinte rátapadt a pillantásával.

Perselus... ha meghalsz, én még külön megöllek!!! – sikoltott fel Hermione, de csak az elméjében. Ekkor még csaknem a régi Granger volt. De ahogy a Merengő darabjai széthulltak, Hermione szeméből is úgy tűnt el a régi fény.

Összekapcsolódott az elméjük. Talán utoljára.

„Hívd John!” üzenté utolsó erejével Piton, azon a frekvencián, ami Tobias számára hozzáférhetetlen volt.

Hermione kiszáradt szájjal kezdett el koncentrálni. A démonvadász már mozgolódott benne, így nem volt nehéz dolga. Rögtön kiszagolta a démon jelenlétét... ezért is volt gyenge Hermione. Most tudatosult benne, hogy ki kell engednie...

A démonvadásznak elég volt az első hívó szó.

Egy szürke szellemalak jelent meg a szoba közepén és egyenesen Tobiasra szegezte hosszú kezét.

Tobias láthatóan megrémült, nyilvánvalóan ismerte, de legalább is látta már a férfit. Elszántan meredt a szellemalakra miközben összeszorított szájjal koncentrált. És John mintha tévovázott volna...

„John!” suttogta Piton, gondolatban, szinte lágyan. *„Küzdj a jövődért!”*

Piton utolsó erejét sugározta Hermione felé. Ha sikerül a terve... Ha John előtör, úgy mint Erdélyben, hogy Hermione is ott marad, Tobiasnak nem lesz esélye.

Hermione érezte, hogy nem engedheti teljesen eluralkodni John-t magán, mert akkor ő elenyészik... a démon felkaphatja...

A Fényéhez kapott és az öklébe szorította. Ez megvédte őt Tobias-tól és megvédte...

Pitont is. Hermione azonnal átsugározta Piton felé is a Fényt, s koncentrált, hogy a varázsló fogadja be. Itt most mindegy volt, hogy a szerelem él-e vagy meghalt... itt most bajtársak voltak.

Perselus, engedd!

Ez a néhány pillanat elég volt Pitonnak. A fénysugár elérte, belülről ragyogott fel és áradt szét megkínzott elméjében és meggyötört testében. A következő pillanatban már talpon volt, kezében a pálcája. Felkapta az asztról Dumbledore pálcáját, és ugyanazzal a mozdulattal Hermione felé hajította. Majd fenyegető léptekkel megindult a démon felé, aki szembesülve a túlerővel...

Tobias gyors alakváltásokkal próbálta összezavarni a támadóit de hiába. Egyre gyengébb lett, ahogy a többiekben egyre erősebbek a Fény által.

John szellem-keze tökéletesen alkalmazkodott Tobias szellem-alakjához. A démonvadász így is elég hatékonyan bizonyult, hogy küzdjön, ilyen alakban. A pénzérme már ott csillogott, alig létező ujjai között és Tobias-ra készült vetni magát...

Hermione közben elkúszott az ágy felé, mert a pálca begurult alá és kihalászta onnan. Verejtékes homlokáról egy izzadságcsepp folyt a szemébe. Nem törődött vele. Az ágy mellett térdelt, immár a pálcájával a kezében és várta, mi történik.

Tobias tekintete Hermione-t kereste. Egy hosszú pillanatig nézte a lányt és a keze elindult, hogy letörölje az izzadságcseppet a homlokáról, de Piton gondolathullámai elérték és Tobias a varázslóra nézett majd Johnra kapta a tekintetét.

– Megint Te? – suttogta a férfinak – nem emlékszel rám. Pedig barátok voltunk. Abban az életben... már találkoztunk. John egyre közeledett és egyre erősebbnek tűnt. Tobias hátrálni kezdett. – John! Öreg haver! *Barátom!*

Piton végzetes lépésre szánta el magát. Erősen szorította a fényamulettet, közben John akcióját figyelte. Bízott benne, hogy a démonvadász nem hibázik. Nem hibázhat... Ahogy Voldemortból képes volt két ízben is száműzni a horcruxot, nem fogja cserben hagyni most sem...

Hermione zihálva várakozott, míg John egyenesen beleszáguldott Tobias alakjába, átszánkázott rajta, akadály nélkül, de a pénzérme fennakadt a démonon. A hasa közepén csillogott– villogott.

Hermione a padlóra csapott dühében és idegességében.

A homlokára kellett volna...

John! Csináld újra!!!

John már újra Tobias előtt lebegett, újabb pénzérmét szorongatva és vicsorogva nézett szembe vele.

Tobias iszonyatos hangon felüvöltött, amikor az érme a homlokához ért.

A varázsló erősen szorította a pálcáját, és az előtörő villámmal kegyetlenül sújtott le a démonra. Amint átbucskázott a feltárolt időkapun, Piton egy szempillantás alatt döntött. Hirtelen eszébe villant minden, amit meg akart tenni ebben az életében: *Meg kell szabadítania Hermione-t a démonjaitól. Csak ez a fontos!* Elkapta John karját, majd mielőtt bezáródott volna az átjáró, a démon után vetette magát. Ahogy a dementorokat maga után csalta a fényamulettel, most úgy úzta a démont a téridő szövedékén át.

Tobias menekült és nem volt módja figyelni. Az árnyékban erősödött a fényen gyengült. De nem számított már, min keresztül jut el a végzetéhez.

John simán átsiklott az időkapun Piton nyomában. Csak az űzés éltette. Semmi más. Száguldottak évezredek között, csak Tobias után...

Hermione remegő végtagokkal tápázkodott fel a padlóról és még mindig a takarót szorongatta az egyik kezével maga körül. Szánalmas látványt nyújtott.

Hirtelen nem tudta, mi történt.

– Perselus!!! – kiáltott fel, de aztán ráhangolódott John-ra és Pitonra. Érezte, hogy kínkeservesen hajszolják Tobiast... a lány annyit tehetett, hogy teljes erejével sugározza feléjük a Fényt. Mást nem...

Tobias a száguldás közben már felöltött minden alakot, amit valaha megjárt. Morgan lea Fay, Hasfelmetsző Jack, Napóleon, Hitler, Boris Vian és Tarantino villantak fel egy hosszabb pillanatra. És sokan, sokan mások, akik otthont adtak szellemükben Tobiasnak.

Eljött a pillanat, amikor Tobiasnak már nem volt esélye. Piton pontosan tudta, hová űzi a démonivadékat. Felelevenítette azt a pillanatot, amikor megfogant. A nem-tér-nem-időben semmi sem maradhat fenn sokáig. Csak egyetlen másodperc kellett... Egy töredék másodperc, amíg az univerzum tartományai elcsúsznak egymás mellett... Amikor eljött a pillanat, Piton újabb villámot küldött Tobias felé, aki elgyengülve a váltakozástól reményvesztetten fordult szembe Pitonnal. Így találta telibe a varázsló. Tobias szemei hatalmasra tágultak és alig testén repedések futottak végig. A vonalak szaporodtak és az árnyék, ahol felszakadt, átragyogott a testén a fény.

Az átjáró lezárult. A világmindenség három dimenzióba zsugorodott. A testetlen árny szanaszét szakadt, mindaz, ami Tobias volt valaha az időben, végzetesen összetevőire esett szét. Piton utolsó erejével visszarántotta John-t.

John ráugrott a testetlen árnyra és száguldott volna tovább vele, akár szét is szakad vele, csak űzze tovább... amikor Piton elkapta.

– Mos nem, John... – rázta a fejét a varázsló, és megragadta a bagószagú fiatal férfi gallérját. – Meg kell értened. Ha feláldozod a jövődet, nem teljesítheted be a bosszúdat. Jöjj és láss! (*Minority Report feeling* :) (*nem láttam – ez a Különvélemény? –B*)(*Agatha is itt van? Nofene! :DDDTG*)

Mintha tejuveg ereszkedett volna eléjük. A kép lassan tisztult. Az üvegfal mögött egy koszos szoba képe látszott. Egy elgyötört arcú, fekete hajú nő vajúdott. Tobias ködszerűen kavargó lényét mindketten (*mindhárman? Hermi, itt vagy te is? :DD*) érzékelték. (*Hermijóne nem kívánt száguldozni a téridő szövedékében momentán... de köszöni, legközelebb talán:DD-B*)

– Ahhoz, hogy fenntartsa létezését, testet kellett öltenie. Nem ő az ellenséged. De Lilith ettől csak gyengébb lesz...

John-ra alig hatottak Piton szavai. Őt csak egy cél vezérelte. És érezte a Gonoszt most is.. Hermione is érezte, mintha ott lett volna. Érzékelte a kint, a vajúdás gyötrelmét, mintha csak ő vajúdott volna... az ágyra roskadt és hasára csúsztak ujjai.

Ekkor villant be a meg nem született gyermekének emléke. Borzalmas volt. Szinte elviselhetetlen, ahogy rá gondolt. És pont John nem engedte, hogy megszülessen...

Hermione villámgyorsan elűzte ezeket a gondolatokat, mert érezte, ahogy gyengül, s vele együtt a démonvadász is.

Tobias lecsukta a szemét. Elérkezett a végső ponthoz. Szellem arcát borzalmassá torzította a gyötrellem – „a csecsemő is szenved, ha szül a nő, s páros kint enyhíthet

alázat” – suttogta a semmibe Tobias – „de nekem kint hoz fájdalmas énekem, s hozzám szegődik a gyalázat” (ez tök jól passzol ide! ☐) Egy villanás volt csak. Alig érzékelhető pillanat, amikor Tobias szellem alakja egy aprócska fénylő köddé változott és eltűnt Piton és John szeme előtt.

Felsírt egy hihetetlenül ocsmány, nyamvadt csecsemő. *(ebben a sztoriban csak nyamvadt csecsemők vannak?:DD-B)* (általában véve... elég csúnyácskák :D Arról nem is beszélve, ha elképzelünk valakit akit utálunk csecsemőkorában, az nyamvadt és minimum be van sz*rva :DTG)

Megszületett Tobias Piton.

Piton sokáig nézte a jelenetet. Borzongató érzések suhantak át rajta. Most értette meg, miért nem voltak képesek végezni egymással. Tobias és ő. Ha elvágja az időfolyamot, Tobias nem jut vissza a saját valóságába. Ha nem ölt testet, nem találkozik soha Eileennel. És akkor ő, Perselus Piton sem születhetett volna meg...

Undorodva fordult el az üvegfaltól. Megcsapta az orrát a fiatalabb férfiből áradó tömény bagószag.

– Most elválnak az útjaink, de még találkozunk – nézett a démonvadász szemébe a varázsló. – Ez a Te időd. Itt fogsz testet ölteni, hamarosan. Soha többé nem kell visszatérned a Pokolba, John!

John Pitonra vicsorgott és cigire gyújtott. Ebben a valóságban már tökéletesen materializálódott teste volt. Nem csak egy szellem.

– Tartsd be az ígéreted, Fény leányának ura. – bólintott John és kezet nyújtott Pitonnak, aztán elenyészett... bele az Időbe, ahonnan jött.

Perselus Piton megragadta az ezüstös fényfolyamot, a következő pillanatban visszazuhant a saját testébe. A roxmortsi ház padlóján feküdt, összetörve, teljesen kimerülten, érzések és indulatok nélkül.

Hermione odakapta a tekintetét a mozdulatlanul fekvő férfire, de nem sietett oda hozzá. Nem tett semmit, amit a régi Hermione Granger tett volna.

:))

Hermione csak jó nyegedóra múlva kelt fel és lépett oda Pitonhoz.

Ránézett.

– Szeretlek? Meg kell mentselek? – kérdezte közönyösen, majd mégis letérdelt mellé. Tökéletesen tisztában volt vele, mit kell tennie. Az ágyra lebegtette a férfit és feltöltötte ezerszeres erővel az apró talizmánját, amit még a lány adott neki.

Hermione inkább megnyugvással, mintsem romantikus érzélgéssel vette tudomásul, hogy Piton hordja is. Hozzáfogott, hogy levegye a varázsló ruháit. Amikor a talárt rángatta le róla *(a vad menyecske!:D-B)* *(Imádom, amikor ilyen tüzes :D -S)*, kiesett a kis napló a belső zsebből...

Hermione Granger nézte egy darabig... majd végigsimított óvatosan a kis bőrkötéses könyvön.

– Ezt is magaddal vitted... Herceg... – nézte a férfi arcát és furcsán kavart benne a világok és minden, ami egyszer ő volt... és talán lesz... alig érzett valamit. Megérintette a

varázslót. Mintha egy rongybabát érintene, nem a szerelmét. Összetörték a régi érzések a Merengőben, s Tobias-szal együtt elenyésztek.

Piton felnyitotta a szemét. Pislogott. A lány arcát látta, akit szeretett, és John, a démonvadász személyiségét érzékelte, akit... kedvelt. A *férfi* kezét nyújtott neki. Elfogadta a lehetőséget, amit *akkor és ott* Piton ajánlani tudott. Talán a barátja volt, talán nem. De semmiképpen sem az ellensége. És Hermione, John jövője, Piton szerelme... összekötötte őket az Időkön át. A varázsló összeszedte magát. Egy pillanat alatt kitisztult az elméje. Képes volt újra logikusan gondolkodni.

– El kell mennünk innen, Hermione. Tom Denemnél van Tobias, Narcissa fia. A Sötét Nagyúr talán tudja már, mi történt. Ha van egy csepp esze, ráhangolódott az elméjére, és akkor most már tisztában van vele, mi történt itt. A helyében ezt tettem volna... – tette hozzá.

Hermione figyelmesen nézte a férfi arcát és hallgatta a szavait.

– Elmenni innen? Biztos?

– Igen. *Azonnal* – Piton hangja ellentmondást nem tűrően zendült. – A komód legfelső fiókjában találsz egy zsupszkulcsot. – Piton hirtelen mozdulattal felült, megragadta Hermione karját. Aktiváld!

– Jól van! – tette maga elé védekezőleg a kezét Hermione. – Kímélj meg az okoskodó hegyibeszédedtől! – förmedt a férfire a lány, aztán hirtelen elhallgatott. Maga sem tudta, mi ütött belé, de úgy érezte, ha kell, újra megteszi. Nem fog vele finomkodni. Nincs miért.

– Tedd meg! Most! – utasította nyomatékosan Piton.

Hermione rezzenéstelen arccal bólintott. Komótosan vette magára a ruháit. Nem ment ki. Nem érdekelte, hogy pucéran áll Piton előtt. A férfi *türelmetlenül forgatta a szemét*.

– Kedvesem, méltányolom, ha most hastáncot kívánsz lejteni, *csak nekem*, de a biztonságod ezúttal fontosabb! Igyekezz! Nincs vesztegetni való időnk – förmedt a lányra a varázsló.

– Siettél volna Te az üzéssel! – morogta Hermione és összefogta a haját, majd rá sem nézve Pitonra, kiment a szobából. Furcsán üresnek érezte magát, s üresnek az egész világot...

Nem látta értelmét annak, hogy elmenjenek innen.

De annak sem, hogy itt maradjanak...

Követve a varázsló instrukcióit, elvitte a roxmorts-i házból. Egy olyan helyre, ami a nászutasok paradicsoma volt, de a lánynak nem jelentett semmit a türkizkék tenger és a tűző nap, sem a parti fövény.

Egy szigetre repítette őket a titkos zsupszkulcs, amit a lány kerített elő, még a Múltból...

A ház minden berendezése átkerült velük együtt egy másik helyszínre. Csak az idő vátozott. A tél átadta a helyét a verőfényes tavasznak. A kéklő tenger hullámai lustán csobbantak a parti fövényen.

Hermione egykedvűen nézte a pálmafa-lakot, ami egyszerűen volt berendezve, mégis kényelmesen.

A lány lefeküdt az ágyra és a plafont bámulta.

– Hol van John? – kérdezte váratlanul, aztán hirtelen felült és tágra nyílt szemmel nézett Pitonra.

– John? – kapta fel a fejét a varázsló. – John elment, Hermione. Visszatért a saját idejébe. Testet öltött, éli a maga életét. Ne aggódj miatta. Többé már nem Te vagy ő...

– Lilith... űzi... szorongatja... – vágta el a varázsló szavait Hermione, majd felkelt és kinézett a tengerre.

Piton szomorúan nézett a lány után. Hermione volt – és mégsem ő. Hiányzott belőle valami. A tűz, a vágy... a játékosság. Az életöröm.

– Mondd, mit érzel? – könyökölt fel a varázsló. Hermione tekintete nem ígért semmi jót.

– Mit érzek? – fordult lassan a férfihez. – Semmit. – mondta közönyös arccal és elfordult újra tőle.

– Gyere vissza... – hanyatlott vissza egyszerű fekhelyére a férfi. Iszonyúan gyenge volt. Emlékezett mindenre. Hagrid kunyhójára, amikor nem tudtak és nem is akartak ellenállni a rájuk törő szenvedélynek. Az erdélyi kastélyra, amikor az életét áldozta volna, hogy még egyszer, utoljára átélje a szerelmet. A vérivás éjszakájára, amikor Hermione olyan odaadással fogadta magába, mint még soha... De csak emlékek voltak. Peregtek, mint a filmkockák, amit a vágó néz végig, érzések nélkül.

A lány érezte, hogy valami egészen megváltozott. Mintha látta volna saját magát kívülről. Eltűntek a gátlások, s nem érdekelte, ki mit szól ahhoz, amit csinál...

A tenger egykedvűen zúgott. Olyan egysíkúan folytak az órák is a kis kunyhóban. Hermione meg sem próbált kommunikálni Pitonnal.

Néha ránézett, s ekkor felidézte az emlékeket, de ijesztően közömbös volt irántuk. Végül döntött.

Talán ha újra átéli őket...

A boszorkány szó nélkül követte Pitont, akárhová ment, s csak nézte. Néha eléállt, s megfogta a kezét, de ez sem volt rá hatással.

Vacsoráztak, és Piton mélyen a lány szemébe nézett. Megborzongott Hermione pillantásától. A lány, akit szeretett, eltűnt. A varázslóban lassan érlelődött az elhatározás: *Hatalmamban áll visszahozni...* De óvakodott attól, hogy hangosan kimondja.

Éjszakánként egymás mellett feküdtek. A varázsló a karjaiban tartotta a lányt, anélkül, hogy közeledett volna hozzá. Akármilyen örülten kívánta, akkor sem. Nem, amíg Hermione nem akarja őt... Amíg nem érzi ugyanazt a vágyat, amit akkor, először, azon a forró éjszakán...

Hermione teljesen bezárkózott saját elméjébe. Rab lett. *(megvan R.A.B.!!) (Regulus Arcturus Black vagy R. Amelia Bones? -S:)*

Nem akarta tudni, mit gondol Piton s szereti-e őt.

Egyik éjszaka Hermione épp az első szeretkezésüket idézte fel, az emlékeiben kutatva, amikor elhatározta: át akarja élni ezt is. Bár nem kívánta a férfit. Nem kívánt semmit a világon. Néha egy kis cigit...

A lány csaknem pucér volt, egy áttetsző, vékony kis ruha volt rajta, mert pokoli volt a forróság. Rámászott a férfire. Óvatosan mozgott, mint egy ruganyos, kecses vad.

Kezét végighúzta Piton ujjain, kezén, majd a lábán.

Piton lehunyta a szemét. Érzékelte a lány érintését, mozdulatait. A szemébe nézett. Nem vágyott semmire. Közömbös volt saját teste jelzései iránt is. A fejét csóválta, megfontoltan szólalt meg:

– Erre semmi szükség. Nem akarod, és én sem. Miért teszed ezt velem?

Hermione kifejezéstelen arccal nézett rá. Olyan volt, mint egy robot.

– Szoktunk szeretkezni. Miért lepődtél meg? – vont a vállát, majd egész egyszerűen letépte a férfiről a felsőt. Szinte ősi ösztön volt ez, ahogy rávetette magát a férfire. Mivel a vágy nem tört elő belőle, előtört más. A lány vadul tépte tovább Pitont, de a varázsló lefogta a kezét.

– Ennek így semmi értelme. Sohasem szeretkeztem veled csak azért, hogy az állati ösztöneimet kielégítsem. Kérlek, ne tedd!

– Nem értem, miért nem hagyod. Állítólag ez hozzánk tartozik! – vicsorgott Hermione, kicsit hasonlított John-ra, aztán lenyugodott.

– Kívánsz egyáltalán? Érzel valamit? – kérdezte egykedvűen Piton.

– Nem. Nem vágyom Rád. – nézett bele a férfi szemébe a lány. – Csak át akarom élni, ahogy az emlékeimben él. Baj? Egyébként nem számít. Ez sem! – villant meg a szeme és grimaszolt egyet. – *Emlékek, érzések nélkül...* – sóhajtott a férfi és megrázta a fejét.

– Nem vágyom rá... Így – nem akarom. Emlékszem mindenre, de... valami hiányzik. Elvesztettünk valami fontosat, nem gondolod?

Hermione elgondolkozott.

– Igen. Tényleg baj van. Valami. Valahol. Érzem. Miért ne érezném? – Hermione szemében különös fény lobogott. – Ha nem akarod, hát nem kapsz meg. Mindig kiszámíthatatlan voltál. Szeszélyes. Veszélyes. Nem érdekel. – közölte a lány egyszerűen. – Bajtársak voltunk. Szeretők. Most mik vagyunk? Miért vagyunk egymás mellett... ki vagy Te?

– A világmindenség öntudatra ébredt teremtenye vagyok – suttogta Piton. – Akárcsak Te. – Megszorította a lány kezét. Eszébe villant a napló. – Karácsonykor nekem adtad a naplód. Leírtad benne mindazt, amit éreztél azóta, hogy... rád bízam a lelkedet.

– Emlékszem a naplóra. – bólintott Hermione. – Minek hordod magadnál? Baromság az egész! Nincs értelme!! – kiáltott fel a lány hirtelen.

– Van értelme. Hozzá tartozik. A személyiséged legbensőbb lényege. – Az elhatározás egy pillanat alatt megszületett. Piton felült és megszorította a lány kezét. – Ha akarod... a napló alapján helyre tudom állítani azokat a részeket, amelyek megsemmisültek a Merengővel együtt. Érezni fogod mindazt, amit valaha éreztél... irántam. Akarod?

– Igen. Igazad van. Az is én vagyok. De ki tudja, ki vagyok én valójában? – Hermione most felkelt az ágyról és átsétált a szobán, közben kezével szimbólumokat rajzolt a levegőbe. – Nem oszlik a köd... – tátogta kifejezéstelen arccal.

– Engedd, hogy eloszlassam! – kelt fel a varázsló is. Ott álltak egymás előtt, meztelenül. *(Meztelenek és bolondok. Éljen Spielberg! :-D -S)(ez az perverzió már fel sem tűnik-a védjegyük lett:D-B)* – Semmit sem kell tenned. Csak aludj, és amíg alszol – felolvasom. Csatlakozom az elmédhez, és átírok mindent a tudatod mélyére. Abból rekonstruálni lehet, ami voltál. Ami vagy. Nem azonnal. Kell hozzá néhány nap, néhány hét. Talán hónapok telnek el, mire újra visszanyered önmagad... De tudom, hogy képes vagy rá! – Piton szemében fellobbant a tűz. A vágy, a szenvedély, az intellektuális kíváncsiság. Próbára akarta tenni a képességeit. Felidézte magában a patrónusát, amit a képzelete teremtett a Fényből. – Kérlek!

Hermione olyannyira kifordult önmagából, hogy lehetetlen volt felismerni azt a valaha oly kedves, vidám, okos lányt, aki volt. Személyiségének egy része örökre elveszett a Merengővel együtt. Az a része, amelyik Pitont szerette, s vele együtt az életet is.

Ez a Granger kedvetlen volt, néha kegyetlen s kiismerhetetlen. Olyan, amilyennek Pitont tartotta. Keveredtek benne John tulajdonságai is. Hermione átalakult. Nem menthette már meg szinte semmi...

Piton lehunyta a szemét. Ajka megrezdült, de nem szólt. Vissza akarta kapni a lányt, akit szeretett. Azt a *másik* Hermione Grangert. A pimasz, cserfes kamaszlányt, aki kirohant az órájáról. Aki kibírhatatlan okoskodásával csaknem az örületbe kergette... Aki azon a füledt éjszakán, nyár elején, akarta, követelte, hogy megtörténjen... és visszatért hozzá. Nem hagyta el. Vele maradt, akkor is, azután is, hogy megtudta a szörnyű igazságot. Hogy Piton megölte Albus Dumbledore-t. A férfi nyelt egyet. Megcsókolta a lányt. Ajka hűvösen tapadt Hermione ajkára, nem várt viszonzást. Mégis beleborzongott. Hermione szemébe nézett. Majd a kezére. A lány az anyja gyűrűjét viselte. Pitonban megszületett az elhatározás.

– Hatalmamban áll, hogy visszahozzalak, Fény leánya. John úgy szólított engem: „a Fény Leányának Ura.” Akarod-e, hogy az legyek, Hermione Granger?

Hermione, ahogy Piton az ajkához ért, megrezdült. Éppen csak egy apró, leheletnyi fuvallat szállta meg a lelkét. Ez az érintés jólesett neki, de egyelőre nem akart újat.

A férfire nézett és bizonytalansága szűnni kezdett.

– A Fényem... a Fény Leánya... – suttogta és a nyakához kapott, ahol a talizmánja volt, majd a férfiéhez ért. – A Fény Leányának is kell úr hát? Akarom... hogy vezess... szükségem van erre...

– Akarod-e elfogadni, amit megoszthatok Veled, Fény Leánya? Akarod-e, hogy melletted legyek jóban és rosszban?

Hermione egészen elszédült és Tobias szavai tolultak elméjébe. Tobias, aki hamis ígéretet akart kicsikarni tőle...

– Te nem tennéd meg... soha... – lehelte Pitonnak, de a férfi szeme mást mondott. – Légy mellettem... – tört ki belőle hirtelen a mondat és megszorította Piton karját. – El akarom fogadni... segíts... – nézett rá elkínzott arccal.

– Akarsz-e velem élni és elfogadni azt, amivé a véred által lettem?

Hermione ujjai a sebhelyére siklottak lassan. Lehunyta a szemét. Arca kiismerhetetlen volt. Hosszú percekig álltak így, végül a boszorkány felnézett.

– Veled... csak Te hozhatod vissza az érzésekkel teli emlékeimet... Veled akarok élni, amíg lehet. Amíg Merlin így rendel. – suttogta a varázslónak. Tudata tisztulni kezdett.

– Akkor úgy legyen! – kulcsolta ujjait Piton a lányéba. Tüzes lángcsóvák kanyarogtak a kezeik közül. Éppen úgy, mint amikor Piton letette a Megszeghetetlen Esküt. De ezt a fogadalmat most önként tették. Minden kényszertől és következménytől mentesen.

Hermione rezzenéstelenül nézte a tüzes lángcsóvákat. Nem remegett a keze. Meg sem rándult. Finoman simogatták a lángok, majd olyan váratlanul zuhant rá az álmoság, hogy tiltakozni sem volt ideje...

Az ágyra hanyatlott.

Amint Hermione mély álomba zuhant, Piton elvégezte a varázslatot. Azt, amelyik Kronosznak, az Idő Urának hatalmát megtöri, hogy utat adjon a Fénynek, a Földanyának,

az Erőnek és az Életnek. Az emberi találékonyságnak, a *sárvérűek* uralmának a Földön. Piton lehunyta a szemét. A varázsvilág árulója lett. Ő volt, *Prométheusz*, aki ellopja a tüzet az istenektől, hogy megajándékozza vele az embereket. A megtévelyedett hírnök, aki gyöngyöt szór a disznók elé... Lehunyta a szemét. Felajánlotta lelkét a Kárhozat Urának. Azért, hogy az embereket szolgálhassa. Egyszerű halandóvá akart válni, akinek joga van megízlelni a szenvedést, a kínt és a könnyeket... A vágyat, a szerelmet, a bűnt és a bűnhődést. Lemondott volna a halhatatlanságáról, s ha kell, a varázserejéről és az életéről is... Rácsatlakozott Hermione elméjére. Akarta, hogy a lány tudja, mire készül. Semmit sem akart eltitkolni előtte. Átlebegtette az ébrenlét és az álom határmezsgyéjére, így elméje megnyílt, befogadóvá vált.

(most itt már fel is kelt? Vagy hogy van ez?:DD-B) (Így jó lesz? :-S)

Hermione felpillantott, ahogy a varázsló rácsatlakozott az elméjére.

– Mi történt velem? – kérdezte halkán. Hangjában nem volt félelem, inkább kíváncsiság. – És John-nal?

– Amikor John kiszakadt belőled, magaddal vitte a személyiséged egy részét – magyarázta higgadtan a varázsló. – Összetört a Merengő, s mindazok az emlékek, amelyek abban tárolódtak, valahony... megérintették. Eljutottak a tudatába. Számára ezek semmit sem jelentenek, de úgy gondolom, valamiért szeretné... hogy visszajussanak hozzád. Kérlek... aludj most, kedvesem...

Hermione lehunyta pilláit és újra mély álomba zuhant.

Piton olvasni kezdte a naplót. Mély, bársonyos hangon, visszaadva mindazt a szenvedélyt, kétséget és derűt, ami a fiatal lány lelkében uralkodott, *amikor* a sorokat írta. A férfi hagyta, hogy keresztüláramoljanak rajta ezek az érzések. Akármilyen bolondosnak, gyerekesnek és érthetetlennek tartotta őket. Hermione része volt a napló, s a fiatal nő benne örökített meg mindent, ami összefűzte őket az Időkön át.

Hermione álmában a Múltban járt. Minden kétséget és várakozó boldogságot átélt újra... megelevenedtek előtte a képek s kívülről látta magukat, ahogy egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Csak most ébredt rá, mennyire nyilvánvaló volt ez, ők mégis sokáig, túl sokáig ellenálltak az érzéseiknek s elfojtották őket.

Hermione meglepve látta Pitont s magát is, ahogy egy nap többször is összefutnak, s lopva egymásra pillantanak... reménykedve, hogy ma lesz az a nap, amikor végre...

Történik valami...

Ha akkor Piton nem fogadja el Hagrid meghívását, talán soha nem történt volna semmi.

A lányban oldódni kezdtek az érzések, beleivódtak újra a lelkébe, ezúttal sokkal tisztábban, mint akkor...

Mert már nem volt kétsége s nem félt.

Piton nem azért tette, hogy Hermione újra szeresse őt. Nem azért, hogy valaha szeresse. Egyszerűen... vissza akarta adni Grangernek a fiatalságát. A derűjét, a tizennyolc éves lány életkedvét, vidámságát, ami hozzá tartozott, és amit miatta-érte áldozott fel. Amikor az utolsó mondatokhoz ért, végigsimított a lány homlokán.

Hermione felsóhajtott, ahogy a férfi hozzáért. Ez az érintés már felborzolta érzékeit s elindította benne a Vágy születését...

Piton a lány kezét fogta. Már csak az utolsó mozzanat volt hátra, hogy a varázslat teljes legyen. A férfi lehunyta a szemét. Felidézte a pillanatot, amikor megértette, hogy

Hermione Granger más és több számára, mint egy diák a sok közül. A jelenetet Hermione rögzítette a naplójában és Piton is képes volt felidézni. Több mint egy évvel ezelőtt történt, azon a napon, amikor a varázsló rábízta lelkének egy darabját tanítványára:

A dolgozószobájában álltak, a pincében, szemben egymással. Először beszélgettek az érzéseikről, késő éjjel, felrúgva minden szabályt. Piton a saját hangját hallotta:

„Ha tíz év múlva még létezne a varázslóiskola, ahol mindketten tanítanánk... Akkor lehetne köztünk... valami más, mint ami most van. Maga az egyetlen, akivel lehetne...”

– *Lehet?* – kérdezte Piton gondolatban, mosolyogva.

Hermione felpillantott. Újjászületve mosolygott a mellette ülő varázslóra és egy halk mondatot suttogott csak neki:

– Kell, hogy legyen. – bólintott alig láthatóan és felsóhajtott. De újra boldog volt. Most volt boldog igazán. Sokkal intenzívebben, mint eddig bármikor. – Akkor is tudtuk már, hogy ez sorsszerű. Most már el is fogadtuk. Legyen. – ismételte meg erőteljesebb hangon.

– Akkor lesz! – Piton összekulcsolta ujjait a lányéval. Fellobbant a fény és beburkolta mindkettőjük alakját. A naplóból tört elő, körülölelte őket, amikor mindketten érzékelni kezdték, hogy az érzések éppen úgy hozzájuk tartoznak, mit a gondolatok. Piton tudta, hogy a varázslat sikerült, ám azzal is tisztában volt, hogy a fiatal nő még tele van bizonytalansággal.

Hermione szemébe visszatért a Fény s az Élet, többszörös erővel lobogott benne a Vágy...

Ezt sugározta magából.

Ezt érezte Piton, de a kétely gonosz felhője még nem oszlott el teljesen. Hermione azonban hevesen a férfihez bújtt, ahogy azelőtt szokta... felszabadító, megmentő és éltető volt a varázsló közelsége.

– Mikor lesz minden újra úgy, mint azelőtt...? – kérdezte aztán Hermione.

– Idővel... – suttogta Piton. Fellobbant a vágya, de ezt most még magának sem merte volna bevallani. – Majd... érezni fogod, és akkor én is ott leszek. De még van egy fontos feladatunk... -Hirtelen elhatározással varázslott egy üveg pezsgőt és két poharat. – A Roxfortra, Hermione! Van egy tervem, hogyan szerezhetnénk vissza. Neked is van... a múltkor már céloztál rá. Mi lenne, ha megvalósítanánk?

Hermione mosolya ismét a régi volt. Ragyogó és kacér. Mindig volt benne valami izgató kacérság, amikor Pitonra mosolygott.

– A Roxfortra... – súgta Pitonnak s szemében apró lángocskák ültek örömnépet. – Megszerezzük. Soha rossz kezekbe nem kerülhet már... – Granger mély sóhaja végleg eloszlatta a sötét fellegeket. Szabad kezével végigsimított Piton hosszú ujjain. Kívánta. Mint régen... vagy még jobban...

A menü alig különbözött egy negyedosztályú talponálló kínálatától. Mióta a minisztérium lefaragta a költségeket, a Roxfortban látványosan zuhant az ellátás színvonala. Ebéd helyett csak egy pár virsli, egy szelet kenyér és némi mustár árválkodott Gilderoy Lockhart tányérján. Umbridge jobbján foglalt helyet. Az igazgató a főhelyen pöffeszkedett, balján a sápadt, lábadozó Percy Weasley – egyelőre kipárnázott tolókokcsiban. Lockhart jobbján Remus Lupin foglalt helyet, aki a sovány koszt miatt lassan megint úgy nézett ki, mintha régebbi kiadása lenne önmagának. Arca újra lesoványodott, látványosan kiemelve a sebhelyek fehér forradásait. Amint Gilderoyra nézett megfordult a fejében, hogy vajon mitől oly jóltáplált a mellette ülő bájgúnár.

Lockhart megpiszkálta villájával a virslit és kollégájához fordult.

– Így múlik el a világi dicsőség... – elmélkedett filozofikusan, miközben villájára szúrt egy falatot. Fodros, csipkés, citromsárga ingujja ezúttal kedvenc lila felöltőjéből bukkant elő. Ugyancsak lila talárt viselt, valamint élénk rózsaszín nyakkendőt, mindez az étkezőasztal színfoltjává tette. – Ilyen ellátmány mellett nem is csodálom, hogy a diákjaink már az órákról is kiszökösnek, hogy a roxmortsi vendéglősöket gazdagítsák galleonjaikkal.

– Nem csak oda szökösnek el, és bár az iskola nem a régi, gátat kellene szabnunk az ilyen kilengéseknek. Szükségük lenne a tudásra, amit nem becsülnek meg. Persze – sandított a lila talárra Lupin – az sem mindegy, ki mit oktat. Az én óráimról például még senki sem hiányzott igazolatlanul, de önnél talán más a helyzet!

– Rossz tapasztalatokban nincs hiány! – bólintott Lockhart, ám ez sem vette el jókedvét. Nagyot csapott Remus Lupin hátára. – Azért a remény tovább él! Nézze! – Villájával Dudley Dursley felé bökött, aki éppen a harmadik, ropogósra sült grillcsirkét tömte magába.

Lupin viszolyogva nézett a szőke diákra. Nemcsak, hogy tudta, ki ez a fiú, de Harry miatt titkolt nehezteléssel nézett rá.

– Remény? Ez a jóltáplált kölyök, aki másra sem gondol, csak a hasára? Nem hiszem, hogy kivételt jelentene. Nem látok benne semmi különlegeset. Hacsak nem az étel mennyiségét, amit magába töm! Az óráimon semmiféle aktivitást nem mutat és tehetséget sem, ha szabad megjegyeznem. Ha minden diák olyan lenne, mint ő, nem lenne érdemes tanítani!

– Valóban? – pislogott értetlenül Lockhart. – Éppen ellenkezőleg, kolléga! Az ilyenekért érdemes fenntartani az iskolát. Semmi kétségem afelől, hogy a Kiválasztott hozzásegíti a bajnoki címhez a házamat.

Lupin félrenyelte a szájában tartott virslidarabot. Köhögve és enyhén vörös fejjel görnyedt az asztal fölé.

– Mi? Kiválasztott? – nyögte ki végül, mikor levegőhöz jutott. Nem gondolhatja komolyan! – Újra köhögni kezdett.

– Ugyan már, Lupin – vágta hátba Lockhart ismét a szomszédját, mire Lupin fogcsikorgatva mondott köszönetet, bár nem kért belőle. – Legutóbb amikor ez a téma szóba került, úgy tudtam, hogy Harry Potter a kiválasztott. „Mit tudhat Lockhart, hogy ilyen magabiztosan mosolyog?“, Tette fel magában a kérdést az SVK tanár. Érdeklődő kifejezést öltött magára, hogy szóra bírja a szomszédját. – Csak nem történt időközben változás? Harry már sok kalandban bizonyított!

– Kit érdekel Harry Potter? – kérdezte megjátszott érdektelenséggel Lockhart, majd még közelebb hajolt Lupinhoz. Egészen halkán szólalt meg: – Ha épp tudni akarja: ő... az igazi Harry Potter. Ő a Kiválasztott! A Roxfort és az egész varázslóvilág új reménye!

Lupin dermedten ült a helyén.

– Ez nem lehetséges! – hörögte megindultan és kissé rémülten is.

– Bizonyítékom van rá – bólintott csillogó szemmel Lockhart. – Ez a fiú megváltoztatja a történelmet. Ezért is kérem magát, hogy úgy ügyeljen rá, mint a legdrágább kincsre, akit valaha látott.

– Nem tehetek kivételt egyik diák javára sem! Még ha az nagyra hivatott, akkor sem – Tette hozzá Lupin, bár a hazugság legalább annyira fojtogató érzést okozott a számára, mint az előbb a félrenyelt étel.– Bár, látom, másoknak nincsenek efféle aggályai – elítélően nézett a Dudley tányérján megjelenő tejszínhabos csokoládétortára. (nyami)

– Ez nem kivételezés! Azért jár tripla adag ebéd és extra desszert a mugli fiúnak, mert ő a mi megmentőnk! Tartsa szemmel, kövesse minden lépését! Az a fontos, hogy olyan helyzetet teremtsünk számára, ahol kibontakoztathatja a képességeit. Amint ő kerül kulcspozícióba, majd meglátja, mire képes!

–Abban biztos lehet, hogy szemmel fogom tartani ezután minden lépését. Jelentette ki kissé éles hangon Lupin. Mindenesetre térjünk csak vissza az előző témánkhoz. Mire alapozza azt a kijelentését, hogy ő lenne az igazi Harry Potter?: Hisz mindannyian egy másik fiút ismerünk ezen a néven?

– Hogy mire alapozom?! Hiszen látta a kviddicspályán! Ez a fiú úgy küzd, mint egy oroszlán!

– Mint egy megvadult, és veszett oroszlán! Láttam bizony és feltűnt, hogy a szabályok tiszteletben tartása nem éppen a gyerek erőssége. Hisz a stílusa miatt mindenki úgy tisztul előle a pályán, mintha pestises lenne! Ezek után nem nagy dicsőség bevenni az ellenfél üres karikáit.

– Kit érdekelnek a szabályok?! – értetlenkedett Lockhart. – Dudley, a mi reménységünk maga alkotja a szabályokat.

– Hát ez érdekes! És gondolja, hogy képes erre? Hogy megvan benne a képesség, hogy helyesen döntsön? Biztos ebben? – a gúny, ami a tanár szavaiból csöpögött *(a-megtöltött volna egy vödört, b- méregként átégette az asztalt, c- Lockhart csodalila talárjára folyt. A megfelelő válasz aláhúzendó)* láthatóan nem hatolt át Lockhart színpompás páncélzatán.

– Azért kérem magát, hogy kövesse, nehogy a gyanú árnyéka vetüljön rám, hogy kivételezek vele! – Harmadszor is lesújtott Lupin vállára, aki immár megelégtelt a baráti gesztust felpattant és határtalan önuralommal nem átkozta a fejét is lilára Lockharnak. Nagy levegőt vett, majd a fogai közt szűrve kiengedte. Ettől ugyan kissé hasonlított egy kígyóra, amely jelenséget a többi tanár csodálkozva nézte – Már mondtam magának, nem kenyerem a kivételezés! És nem is helyes, hogy kiemelten kezeljünk valakit a többiek rovására!

– Ne legyenek aggályai, Remus! Ennyit igazán megtehet az iskoláért, ami éppen úgy az öné, mint az enyém!

Remus összezárta a szemét, nagyot sóhajtván, majd valódi érzelmeit álcázva hirtelen mosolyra húzta a száját. De csak a száját, a szeme továbbra is hidegen villogott.

– Természetesen, mivel az iskola érdekei igen fontosak számomra, nagyon is rajta fogom tartani a szemem a védencén Lockhart. Meglátja, minden lépését figyelemmel fogom kísérni! Mivel ez, úgy tűnik, valóban fontos lehet nemcsak önnek, de másoknak is! – Lepillantott a még javában falatozó Dudleyra. „De még mennyire, hogy ügyelni fogok!” – gondolta.

Az áramlat messzire sodorta a varázslót, és Piton semmit sem tett, hogy megakadályozza. Lehunyt szemmel lebegett a sötéten örvénylő víz felszínén. Eggyé vált a tengerrel. A lágy hullámok átölelték. Átmosták minden sejtjét. Megtisztították a testét és a lelkét is. Eljutott addig, ameddig az áramlat útján eljuthatott, majd visszafordult, és erőteljes karcsapásokkal úszott a partig. Bár fényenjáró volt, csak ilyenkor, kora hajnalban úszott a tengerben. Mire a nap perzselő sugarai felforrósították a homokot, a varázsló már magára terítette fekete köntösét, és visszatért a hajlékukba. Ha a lány még aludt, Piton visszafeküdt mellé, hogy Hermione a karjaiban ébredjen. Ha ébren volt, beszélgettek. Az új nap friss gondolatokat hozott, amitől a lélek sebei lassan gyógyulni kezdtek. Mindkettőjüké.

Hermione sokat aludt ebben az időszakban. Elméje így tudta feldolgozni mindazt, amit átélt. Minden apró részletre emlékezett a támadásokból, a borzalmakból, s ennek így is kellett lennie. Azonban ezek az emlékek egyre hátrébb szorultak az elméjének abba a részébe, amit nem akart használni túl sűrűn...

Egyre jobban kívánta a férfi közelségét, de még nem érezte azt, amit rég. Hogy egyetlen pillantására atomjaira esik szét, elég a vágtyól és minden érintésébe belehal kicsit... *(senki nem állította, hogy a szerelem veszélytelen... :D-B)*

Nem.

Ez még nem volt meg. De érezte, hogy az Idő nekik dolgozik és minden elkövetkező órával egyre többet kíván a Hercegből. Gyengéd csókokat, lágy érintéseket...

Sokat beszélgettek, de még többet hallgattak. Csak ültek a parton, nézték a homokszemeket, a tengert, és érezték a Fényt, ami átjárta őket. Hermione néha lopva Pitonra pillantott, mosolyogva, aki fogta a kezét, vagy épp egymás mellett feküdtek, lábuk összeért...

A lány lelkének erre volt szüksége. Semmi másra.

Sokszor felidézte a varázslónak, amit akkor mondott, amikor a támadás után visszatért a Roxfort-ba.

„Veled olyan jó hallgatni. Szavak nélkül is értelek. Szavak nélkül jobban értelek. Mert ha beszélsz, akkor folyton úgy érzed magyarázkodnod kell, mindegy is, hogy nekem vagy önmagadnak.”

Már több hete voltak ezen az idilli helyen és a múlt éjjel Hermione már azt érezte, hogy felforrósodik a vére, ahogy Piton végighúzza hosszú ujjait a gerincén... de nem tették meg. Megálltak félúton, a lánynak viszont vad álmai voltak utána... *(még egy angyalnak is lehetnek ilyen álmai:D-B)*

Másnap Hermione is úszott egyet reggel a tengerben, és épp visszatért a házba, amikor megpillantotta McGalagony hologrammját. Csendben leült, csak odaintett a tanárnőnek és figyelmesen hallgatta.

– Akkor holnapután indulunk – bólintott a varázsló. McGalagony holografikus alakja a szoba közepén villogott. Nagyon gyenge volt a vétel, de így is látszott, mennyire felindult a főmágus.

– Jobban tenné, Granger kisasszony, ha idejönne, Erdélybe. Sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de úgy látom, Piton professzor képtelen vigyázni magára.

Hermione épp a haját dörzsölte egy törölközővel, amikor a professzorasszony megszólította.

– Tanárnő... ez így... nem éppen igaz... Perselus nagyon is... Piton professzor mentett meg mindannyiszor. Egyedül én és a meggondolatlan magánakcióim hibásak ebben. De ha úgy gondolják, hogy menjek el Önhöz, Erdélybe... nem is tudom... – nézett tanácstalanul Pitonra, majd McGalagonyra.

Ám Piton ragaszkodott hozzá, hogy ezúttal velük menjen Granger. Feltétlenül. McGalagony a plafonra emelte a tekintetét és rosszállóan rázta a fejét. Miután elenyészett az alakja, Piton leült, szemben a lánnyal. Sokáig néztek egymás szemébe.

Hermione kissé el is pirult.

– Ne nézz így. Átható a pillantásod... soha nem fogom megszokni... – mosolyodott el a kis boszorkány és magára terítette a törölközőt, mert csak egy bikini volt rajta. – Szóval menjek Veled? Biztos vagy benne? Lehet, hogy csak bajt hozok Rád is... – húzta el a száját a lány.

– Folyton bajba keveredsz – felelte egykedvűen Piton. – Akkor is, ha velem vagy, és akkor is, ha nem. De ha velem vagy, akkor legalább van esélyünk, hogy túléljük. Mindketten.

Hermione összehúzta a szemét és felnevetett.

– Az én Hercegem vallomását hallották! – fogta meg Piton kezét. – Vajon lesz egy nyugodt hetem valaha is? Valld csak be, nélkülözhetetlen megszállott vagyok! – gunyoroskodott Hermione. – Vagy csak arról van szó, hogy megszoktuk egymás közelségét... és... rossz lenne máshogy...? – nézett Piton szemébe.

– Megszoktam, hogy velem vagy – ismerte el Piton. – De nem ez az oka. Nem tudom, mikor kezdődött. Talán a Spinner's Enden. Amikor elfogadtál Mesterednek és én elfogadtalak a Tanítványomnak. Akkor azt mondtad, teljesen mindegy, hogyan érzünk egymás iránt.

Hermione egy ideig játszadozott a férfi ujjával.

– Így volt, tényleg... és igaz is. Még most is, minden szó, amit mondtam. Akkor olyan érzelmi zűrzavarban voltunk, hogy... nem lett volna szerencsés csak amiatt felrúgni a szakmai együttműködést. Ha én akkor eljátszom, hogy nem akarlak Mesteremnek, mert szerelmes vagyok beléd, ez viszont nem kölcsönös, akkor... nem lettem volna méltó a Tanítvány címre tényleg. – bólintott Hermione. – Tudtam, hogy ábrándokat kergetek. Hiszen Te... olyan elérhetetlen voltál... és biztos voltam benne, hogy együtt vagy... Narcissával. Pocsék volt, de a Tudás akkor fontosabb volt, mint a ... szerelem. – mondta halkán. – Hogy mi a helyzet manapság? – húzta fel a szemöldökét kajánul. – Ezt döntse el maga, professzor úr! De... amit Dumbledore-nak mondtál... hogy kiállsz a

Tanítványodért... mindenképpen... akármi történik köztünk... ezt most is így gondolod? Tanítványnak tekintesz még egyáltalán?

– Komolyan gondoltam és gondolom most is, amit Dumbledore előtt megfogadtam. Kiállok érted és az érdekeidet nézem akkor is, ha megtagadsz. Akkor is, ha semmit sem jelentek többé számodra.

Hermione behunyta a szemét és mélyet lélegzett.

– Megjártuk mi már a Mennyet és a Poklot is... kedvesem... – nézett fel aztán a lány. – Leomlottak a falak. Úgy érzem, mindent tudok rólad... *(vigyázz, Piton, vigyázz! :D-B)* csoda lenne, ha valami még titokban maradna... ezek után... – villantotta meg mosolyát Granger.

Piton közelebb hajolt a fiatal nőhöz. A napfény megcsillant Hermione haján, a lány szellő játékosan belekapott. A férfi kedvtelve nézte. Már kinyújtotta felé a kezét, hogy megsimogassa. Aztán mégsem tette.

– Nincs titkunk egymás előtt. *Azelőtt* sem volt.

Hermione megfogta újra a férfi kezét.

– Nincsenek titkok... és Te minden démonommal együtt elfogadsz... mazochista vagy, Herceg!

– Elfogadlak, feltételek nélkül – bólintott a férfi. Majd kesernyésen elmosolyodott. – Ha nem így lenne, a démonjaid már legyőztek volna.

Hermione mosolygott egy sort.

– Az emlékek élőbbek, mint valaha. Bennem. Hát benned? Változott valami? Mintha minden ugyanolyan lenne, mégis más... mire emlékszel?

– Mindenre emlékszem. Egyesült a lelkünk, a testünk és a vérünk is. Bármikor képesek vagyunk felépíteni a mentális kapcsolatot. Ez sem változott. Márpedig erre csak azok képesek, akik között valamilyen szinten már megvalósult az összhang. A harmónia. Ez nem működne... az érzéseink nélkül.

Hermione kinézett a verőfényes délelőtti égre. Olyan valószínűtlenül kék volt a tenger és zöld a buja növényzet... mintha semmi baj nem lenne a világon. Hosszú percekig nem szólalt meg, majd újra a Herceg felé fordult.

– Annyi bűnöm van pedig... annyi ostobaság és félreértés... nem lehetett könnyű velem. És nem is az. – bólogatott kissé keserűen. – Ez a legutóbbi... érzéki csalódásom is... – húzta el a száját. – Egészen hihetetlen, hogy... mindezek ellenére mégis ragaszkodsz hozzám... – Hermione Pitonra nézett. Észrevette, hogy a varázsló rezzentelenül nézi már hosszú ideje. *(ez így mehet?)*

– Mire gondolsz most? – mosolyodott el a boszorkány kissé zavartan.

A varázsló átnyúlt az asztal fölött és megszorította Hermione kezét. Olyan óvatosan, mintha először érintené.

– Azt hiszem, képes lennék beléd szeretni újra. – Piton a messzeségbe nézett. A látóhatár peremén egybeolvadt a tenger és az ég. Nem lehetett tudni, hol kezdődik az egyik és hol ér véget a másik. A sebhelyet simogatta Hermione hüvelykujján, amit a lány örökre viselni fog. És valahányszor hozzáér, átélheti újra mindazt, amit akkor érzett, amikor életre keltette a Félvér Herceget.

Hermione beleborzongott a szavakba, amiket Piton mondott neki.

– Az önkínzó Hercege! – nevette el magát. – Ha ez kell Neked, egyetlenem... – nevetett fel gonoszkodva, de valójában a férfi mondata gyógyír volt a lelkének. – Újra kell építenünk egymást... és azt, ami köztünk volt. Ezek nélkül az érzések nélkül üres vagyok. Most már tudom. Kiegészíted a lelkem. – fogta komolyra Hermione. – És tartozol nekem egy meditációval. Meg kell csinálnunk. – emlékeztette Pitont, rácsapva a kezére, ahogy régen, a könyvtárban, amikor még azon agonizált, hogy hozzáérjen-e a férfihez vagy sem... és ez volt az egyik legnagyobb gondja...

Másnap este visszatértek a birtokra. Hermione a Griffendél-toronyban töltötte az éjszakát *(dramaturgiai okokból töltsd ott, a következő jelenet miatt, OK? -S)*, Piton a Szárnyas Vadkanban. Megbeszélték, hogy másnap este találkoznak.

A betegszoba langyos melegében lebegő szivárványszínű lepkék között csak egy kandalló duruzsolása hallatszott.

A kandalló nem létezett.

A rét sem létezett a lepkék alatt.

A betegágyon fekvő Narcissa sem létezett.

Ő volt az egyetlen beteg, akit soha senki nem látogatott meg és soha senki nem érdeklődött az állapota felől. Csendben vegetált. Lilith elszabadulása óta már az orvosok sem törődtek vele. „Menthetetlen” rázták a fejüket, és csendben behúzták maguk mögött az ajtót.

Az igazi Narcissa többet nem nyitotta ki a szemét.

Csak most. Most először azóta, hogy bekerült a Szent Mungóba.

Felült az ágyon, és gondolatban válaszolt a hívó szóra.

Nem ellenkezett és nem félt.

Kegyelmet kapott.

Megkapta azt, amit nem érdemelt ki.

Mondhatnánk, „így osztanak az istenek...” de valójában nekik ehhez semmi közük nem volt.

Sokkal inkább annak az ős-öreg alaknak, aki botjára támaszkodva Narcissára várt.

Az asszony észrevétlenül surrant ki a bezárt ajtón és kezét nyújtotta.

Narcissa meztelen talpa nem keltett zajt, csendben lépkedtek egymás mellett, míg a társa megállt és botjára támaszkodva Narcissa szemébe nézett, majd megrázta a fejét.

– Draco...

– Tudom – futott át egy alig látható fájdalmas fintor a nő mosolygó arcán – mindig is tudtam. Csak egy halvány apró reménysugár volt Perselus... már magam sem értem, hogyan gondoltam, hogy pont ő és majd pont én leszek, aki más útra kényszeríti a végzetet... valójában tudtam, hogy a fiam nem éli meg a tizennyolcadik születésnapját.

– Jól van. Akkor erre sem lesz többet szükséged – mondta, és kezét elhúzta az asszony homloka előtt.

Narcissa szinte mosolyogva nézte a képeket Perselus Pitonnál tett látogatásáról. Érzések keringtek a lelkében, és könnyek bugyogtak fel a magánnyal a megjátszott alázattal,

odaadással és a félelemmel együtt. És az érzések elcsorogtak az asszony arcán a könnyek nyomán. A hófehér vékony selyemhálóing észrevétlenül csusszant le a nő valószínűtlenül vékonyra fogyott alakjáról. Szótlanul követte a vezetőjét, ahogy az öreg sem mondott semmit. Már a kijáráshoz értek, amikor újra Narcissához fordult.

– Nem jöhetsz tovább, amíg úgy érzed nem vagy rá kész.

– Segíts – sűgta a szőke asszony, akinek vékony alakját csak az aranszínű hajzuhatag takarta.

– Csak te hozhatod meg ezt a döntést. Ez *valóban* a te életed. Soha nem éltél a lehetőséggel, most ne hibázz. Nem tudok sok időt adni erre, úgylát csak röviden.

Fény villant a varázsló botjának végén és Narcissa meg sem lepődött, hogy a következő pillanatban a Roxfort toronyszobájában találta magát. Végignézett az alvó lányon. Csak néhány pillanatig gondolkodott, azután lágyan szinte anyaian simogatta meg Hermione haját és szó nélkül eltűnt.

– Mi volt ez? Elpazaroltál egy lehetőséget – hallatszott az öreg hangja.

– Nem hinném – rázta a fejét Narcissa – hazudtam volna inkább? Mondtam volna, hogy sajnálom ami történt? Vagy ébresztettem volna fel azért, hogy elmondjam, hogy sosem szerettem?

Narcissa kísérője egy ideig az asszonyon nyugtatta a pillantását, majd szelíd hangon megkérdezte.

– Van még valaki?

Narcissa bólintott és egy gondolat szárnyán Lucius házába röppent. A férfi most sem volt egyedül és az asszony vidáman felkuncogott. Egy könnyű álmot hagyott maga után mielőtt eltűnt a férfi házából. Egy kedves, semmitmondó „köszönömöt” és egy könnyed megértő érzést. Meg sem próbálta enyhíteni a férfi Draco halála felett érzett fájdalmát. „Senki keresztjét nem *lophatod* el, attól neki nem lesz könnyebb” – pszichovarázslat középfok.

Narcissa megállt a kísérője mellett a Szent Mungó kapujánál, majd kézen fogva kiléptek az ajtón.

Néhány méter után az öreg újra Narcissához fordult és botja türelmetlenül koppant a havas macskakövön..

– Hiába rejtegeted, hiába halogatod. Eddig türelmes voltam, de... “ a türelmem végtelen, de nem határtalan” Emlékszel erre a mondatra?

Narcissa megmarkolta a nyakában lógó medált.

– Nem vagyok rá képes – suttogta elkeseredetten

– Ugyan, miért ragaszkodnál hozzá? Hisz gyűlöl.

– Nem baj.

– Undorodik tőled.

– Nem számít – rázta a fejét a nő.

– Sosem fog szeretni, ahogy korábban sem szeretett téged.

– Én....

– Nem. A szeretet nem elfogadás és beletörődés. A szeretet szolgálat, és te még saját magadat sem vagy hajlandó szolgálni, nemhogy olyan valakit, mint ő. Hermione tudja mi a szeretet.

A szerelemről pedig nincs is mit mondanom neked. Könyörületből megkíméllek a szembesítéstől.

– Te is engem vádolsz? – kérdezte Narcissa szomorúan és a keze görcsösen szorította a medált, mely Perselus Piton elfakult arcképét rejtette.

– Nem. Nem bírállok senkit. De ha nem teszed meg, nem léphetsz tovább.

Narcissa szótlanul állt a hóesésben. A medál láncja finoman oldódott meg és csusszant a nő vékony kezébe, majd lassú kígyózással a karcsú ujjakról a hóba.

– A többit is – emelte a kezét a kísérő, de Narcissa megelőzte. A homloka előtt elhúzta a kezét és az érzések, gondolatok és emlékek a mozdulatával együtt a földre hullottak.

Önző, követelőző vágyakozás fagyott szét apró hókristályokká. Kínlódó, megbékélésre képtelen féltékeny indulatok vájtak árkot az időben, örökre elválasztva az asszonyt a múlttól.

Egy kedves szerelmes gondolat kígyózott könnyű kék szalagként pár pillanatig, majd a szél magával ragadta és jeges ujjáival apró darabokra tépve szétszórta az éjszaka sötétjében.

– Soha többet? – suttogta Narcissa.

– Mindig újra – válaszolt a szellemalak és előre mutatott – innentől egyedül mész, én csak eddig kísértelek.

Az asszony lépett egyet előre amerre az öreg mutatta.

– Fájni fog? – pillantott vissza, miközben megtorpant azután mosolyogva megrántotta a vállát – valójában nem számít.

– Ez a beszéd. Menj. Ha elindultál az úton, valójában már megérkeztél. Legközelebb, emlékezz rá, amit mondtam. Annyira létezel, amennyire más számára élsz. Valójában, létezni annyi, mint szeretni.

Narcissa könnyed léptekkel indult tovább. Lába nem hagyott nyomot a hóban, miközben eltűnt a téli éjszaka hóesésében.

Nem kereste ezután sem senki.

Nem sírt utána senki.

Valójában senki nem vette észre az eltűnését.

Narcissa nem létezett.

Dudley Dursley talán az egyetlen fiú volt a világon, akinek kellemes emlékei voltak Narcissáról. Habár kétséges, hogy tompa agyában valaha felvillant az összefüggés, ami a zsírpárnákat jótékonyan izmokká alakító varázslat és a szőke asszony között fennállt. Ami Dudley számára fontos volt az egészségből, mindössze annyi, hogy bármennyit ehetett, az elhízás veszélye nélkül. Csak hát a roxfordi koszt elég szárnalmas volt ahhoz képest, amikor bekerült. Ezért ebéd után rendszeresen lógott a délutáni foglalkozásokról. Mióta a szőke gyerekek is eltűntek, általában azokra az órákra ült be, amelyeken legkedvesebb barátja, az évismétlő Vincent Crak is részt vett. Túl sok minden nem ragadt ugyan rá, de kellemesen töltötte az időt.

Miután feltöltötte a készleteit a Mézesfalásban, Crak és egy tucat, viháncoló negyedéves lány társaságában átment a Szárnyas Vadkanba. A csapos, az öreg Aberforth elé csúsztotta a szokásos vajsört.

– Whiskyt – bömbölte Dudley.

A csapos összehúzta a szemöldökét.

– Diákok vagytok, nem szolgálhatlak ki benneteket.

– Whiskyt! – csapott a pultra az öklével ellentmondást nem tűrően a szőke izompacsirta. – Vagy szétverem ezt a redves kocsmát!

– No de fiatalúr... – próbálta csillapítani a varázsló. Dudley kivicsorította a fogát.

– Itt én parancsolok!

Ekkor érkezett a fogadóba Perselus Piton és Hermione Granger. A varázsló ezúttal szerzetesnek álcázta magát. Egyszerű, fekete csuhát viselt, öv gyanánt egy vastag zsineg szolgált, csuklyája eltakarta az arcát.

Hermione is csuklyás, hosszú köpenyben volt, de ő nem öltözött apácának... viszont felismerni nem lehetett a csuklya takarásában. Úgy néztek ki Pitonnal, mint két kósza kísértet. A lány keze jéghideg volt, és kissé remegett, de szorosan a varázsló nyomában maradt. Akkor is, amikor beléptek a fogadóba.

Piton azonnal felmérte a terepet. Pálcáját a kámzsa ujjába rejve, alig villant. Megállt Dudley háta mögött és egy alig észrevehető dermesztő bűbajt szórt rá.

A fiú arca megvonaglott. Éppen arra készült, hogy előhúzza a bicskáját, és belevágja a pultba, ám a hátába csapódó jeges lehelet megakasztotta a mozdulatait. Pontosan úgy érezte magát, mint néhány éve, amikor dementorok támadtak rá a Privet Drive-on. Pillantása ide-oda cikázott. A furcsa pár közrefogta.

– Tűnj el innen! – Piton hangja fagyos volt, semmi jót nem ígért. – Crak, takarodj vissza a Roxfortba! – A kövér fiú a hang irányába fordult. Ismerős volt a hang, de nem láthatta a szerzetes arcát, nem ismerte fel házvezető tanárát. Hermione-t sem.

Hermione nem szólalt meg. Dudley-t méregette a csuklya mélyéről, majd körbenézett a teremben. Dudley tucatnyi csaja riadtan vizslatta őket. Hermione nonverbális zagyvaságátkot küldött rájuk, amitől a lányok kirohantak az utcára és zsidongva tépték a hajukat. Nem értették, mi történt velük és miért zsong az agyuk...

Aztán közelebb lépett Pitonhoz és Dudley felé intett.

– Lányok elintézve. Most ő jön? Nem kellene itt lennie. – szólalt meg halkán a lány.

– Maguk csak ne parancsolgassanak! Jogom van ott lenni, ahol akarok! – hóbörgött Dudley.

Pitonnak nem volt kedve a vitához. Non-verbálisan egy lábbilincs-átkot küldött a mugli gyerekekre, aki ettől mozdulni sem tudott. Végül Crakra támaszkodva a sarokig ugrált, és rosszindulatú pillantásokat vetett a szerzetesre és társára.

– Mit iszol? – fordult Piton a lányhoz. Egy pillanatra mintha megfeledkezett volna az álcájáról. Azon ritka alkalmakkor, amikor nyilvános helyen mutatkozott Hermione társaságában, igaz, álcázott külsővel, a varázsló mindig felszabadultan érezte magát. Erre világosan emlékezett.

Hermione intett, hogy nem kér semmit.

– Várunk még valakit? – húzta kicsit hátrébb a csuklyáját, de még így is csak az orra hegye látszott ki.

– Küldtem egy denevért Harry-nek, szerintem hamarosan itt lesz.

Hermione bólintott, majd a köpenyét kezdte babrálni. Keze még mindig remegett.

A varázsló a csuklya mélyéről Hermione arcát fürkészte. Az álcázó bűbáj sem rejthette el Hermione idegességét (ha nem ideges, akkor azt, amit érez)(*ideges. Többek közt. –B*)

– Felkészültél? – kérdezte Piton a lányt, miután ivott egy korty méregerős whiskyt. – Ez az út egy kicsit más lesz, mint az előzőek.

– Igen. – mosolyodott el halványan a lányka és alig észrevehetően megfogta egy pillanatra Piton kezét, de aztán elhúzta ujjait. – De furcsán érzem magam. Emlékek keringenek bennem és valami pislákolás, aminek nem érzem a helyét.

– Tudom... – bólintott a varázsló. – De így, hogy nem befolyásolnak az érzelmek, talán könnyebb lesz. Mindkettőnknek.

Hermione felnézett a mágusra.

– Talán... igen. De soha nem befolyásoltak annyira... inkább erőt adtak. – felelte csendesen a boszorkány. – Nem érzed a hiányukat?

– Nem... még nem gondoltam rá, hogy hiányoznának. Pillanatnyilag az van bennem, amit a naplód olvasásakor éreztem. Nem vagyok közömbös irántad, bár egyelőre elképzelhetetlen, hogy... újra a tilosban járjunk. – A varázsló nagyot nyelt a kámzsa takarásában. Nagyon is elképzelhetőnek tartotta, hogy újra megtegyék. De majd csak akkor, ha mindketten újra önmaguk lesznek. Ha Hermione végre megszabadul az előző életétől. – John már biztosan megerősödött abban a világban, ahová érkezett. Többé nem szorul rá, hogy az energiában osztozzon. Érzed őt magadban... most is?

– Igen... még bennem motoszkál. Azt hiszem, ha újra démonokat érezne, előtörne. Hisz még bennem él. És ahol most van... könnyen előfordul, hogy megint érezni fog valami démont. Tobias... – mondta rekedten Hermione és nagyot nyelt. Kiszáradt a szája. – John most valójában az apád idejében van. Láttad megszületni... az apád volt, ugye? – lépett egészen közel a lány.

Piton most nem akart a démonokról beszélni. Mintha attól tartott volna, hogy ha kiejti valamelyikük nevét, megidézi őket. Aztán mégiscsak halványan elmosolyodott.

– Voltaképpen igazad van. Tobias Piton az apám. Narcissa Malfoy ezek szerint... a nagyanyám?

Hermione halkán felnevetett.

– Ez képtelenség... – csóválta a fejét. – Lefeküdtél a saját nagyanyáddal?! Na, de Herceg. Főállású perverz vagy akkor... – pimaszkodott halkán Hermione. – És Tobias... az apád... Merlin és az ő humorérzéke...

Piton összehúzta a szemöldökét.

– Logikailag igen, de gyakorlatilag szerencsére nincs sok közöm hozzá. Több mint nyolcvan százalékban anyám génjeit és természetét örököltem. Az apám él még, azt hiszem, de nem láttam azóta, hogy elhagyta anyámat. Ha belegondolok... Tobias egyidős Tom Denemmel.

Hermione elhúzta a száját.

– A végén még összefutunk velük... dupla élvezet lenne.

Piton komoran bólintott.

– Elképzelhető, hogy találkozunk velük, valamikor a múltban. Hiszen Dumbledore számára feltétlenül el kell juttatnunk a dementorok szaporodásával kapcsolatos információkat. És a pénzügyeinket sem árt rendezni.

Hermione megropogtatta az ujjait.

– Kire bízod a pénzügyeket?

– Ebben Bill Weasleynek még lesz szerepe. Remélem, azóta visszatért a Gringottsba.

Hermione szórakozottan hümmögött, de közben folyamatosan Dudley-t nézte, hol hosszabban, hol rövidebben.

– Őfelsége, a Világ Ura nem lépett le. Utánunk szaglászik. – fordult Pitonhoz a lány és állával Dudley felé bökött.

Piton ivott még egy kortyot.

– Észrevettem, hogy figyel minket – pillantott a jelzett irányba a varázsló. Dudley, bár nem láthatta Piton szemét, azonnal elfordította a fejét. – De Te jobban ismered Lockhartot. Nem mondott semmit ezzel a mugli fiúval kapcsolatban?

Hermione felhördült és kivette Piton kezéből a poharat, majd az utolsó pár kortyot megitta. *(Piton hagyott még a pohár alján, mondjuk, oks? Ez dramaturgiailag ollllyan idekíváncozó... :D– ha mégsem, akkor törölje valaki-B) (Hagyott benne. :D)*

– Lockhart... kezd veszélyesen hülye lenni! – sziszegte. – Annyira odavan ezért a nyomifejűért, hogy azt hiszi, ő a kiválasztott. Teljesen behódolt neki. – a lány röviden elmondta, miket mesélt neki Gilderoy.

– Rémes ez a rokonság... – húzta el a száját Piton. – Akárcsak a barátod – intett az állával a betoppanó Harry Potter felé. Tulajdonképpen megkönnyebbült, hogy Harry Potter láthatóan baj nélkül visszatért az északi túrából – Várj! Tegyük próbára a képességeit. Ha felismer, akkor velünk jöhet. Persze, csak ha akar egy jó pontot szerezni McGalagonynál.

Harry feltűnés nélkül körbenézett miközben a havat/esőcseppeket söpörte le a kabátjáról. *(még mindig tél van, vagy csak Harry felett esik a hó?)* Elsőre úgy tűnt, senkit sem ismer a jelenlevők közül, csak a félhangosan morgoló Dudley-t, akivel viszont egyáltalán nem akart találkozni. Zavartan kapta vissza a fejét a két szerzetesre, mert mintha a fejük felett egy rózsza lebegett volna. De mire visszapillantott a vízió eltűnt, Harry viszont immár vigyorogva lépett eléjük.

– Dicsértessék Alfonz barát! Esetleg segíthetek a vezeklésben? Tudok egy remek ostorozó bűbájt, lelki önmarcangolással összekötve.

– Foglalj helyet... – Piton érintés nélkül arrébb húzta a széket. – Amint látod, minden rendben. Útra készen állunk újra.

Harry csúnyán nézett Pitonra, miközben a vendéglősnő elérakta a vajsörös kupát.

– Látom, hogy utazó szerzetesnek öltöztek... koldulni is fognak útközben? Én is öltözök franciskánusnak? De legfőképpen: mennyire lesz hideg ott, ahova megyünk?

Hermione nem csak, hogy megkönnyebbült, de valósággal kivirult, hogy Harry épségben van.

– Harry... – szorította meg az asztal alatt barátja kezét *(kezét! asszem... :D-B)* (a keze volt, mert Harry még idejében elkapta a keresgélő ujjakat :DDD TG) a lány. – A whiskyből ne igyál... valami rettenetes... vodkát nem hoztál északról? Ezért tartalak?! – vigyorodott el Granger és kissé lejjebb húzta a csuklyáját.

(Itt esetleg Harry elmesélhetné, mi történt a Roxfortban azalatt a kb. három hét alatt, amíg Hermi és Piton regenerálódott.)

Harry a mellkasához kapott és felhördült.

– Hermione! Te itt? Sosem gondoltam volna, hogy te vagy az... – kacsintott a lányra – és elétolta a vajsört, miközben intett a csaposnak, hogy adjon egy másikat – régóta nem láttalak. Pontosan azóta, hogy visszajöttem északról. Felolvasztottak, visszavarrták a lefagyott testrészeimet – nézett a fiú jelentőségteljesen Pitonra, majd folytatta – időközben Percyt kiengedték a kórházból és most ő az igazgatóhelyettes. A tehénbéka a kinevezett igazgató. A szőke kölykök, akik az Ötödik házban voltak – hajolt közelebb a két csuklyáshoz Harry – egyszerűen eltűntek. Felszívódtak, mintha sosem jártak volna a Roxfortba. És velük együtt eltűnt még néhány dolog. Tulajdonképpen apróságok, csak valahogy furcsa. Könyvekből tűntek el oldalak. Nem kitépték vagy ilyesmi, egyszerűen, mintha sosem íródtak volna meg. Serlegek a vitrinekből, mintha azok a kviddics bajnokságoknak nem lett volna nyertese. Tárgyak, amiknek a jelenlétét megszoktuk, és most nincsenek sehol. Emlékszel a falikútra az udvaron? Az amelyik nem működött már régóta – nézett Harry Hermione csuklyája alá – Most hiába keresnéd. Egyszerűen nincs... és ezzel senki sem foglalkozik. Tulajdonképpen én sem foglalkoznék vele, ha nem tudnám, hogy... – Harry gondterhelten megdörzsölte a homlokát, majd az asztalra könyökölt és a tenyerébe támasztotta az állát, úgy nézett Pitonra, akinek az arca nem is látszódott a csuklya takarásában – ez az utazgatás az időben... prof... illetve Alfonz barát... maga szerint minden rendben?

– Malfoyról semmi hír? – kérdezte váratlanul Piton.

Harry meglepetten húzta fel a szemöldökét, majd értetlenül rázta meg a fejét.

– Semmi. Mintha a föld nyelte volna el amióta Draco meghalt. De nem csak róla nem tudok semmit. Ami ennél fontosabb, hogy Ront sem éri utol a bagolyposta.

– Szóval Ron még mindig nem tért vissza a Roxfortba? – Hermione megcsóválta a fejét.
– Neki is mellettünk lenne a helye.

– Ron nélkül megleszünk. Akár indulhatunk is.

A visongó tinilányok, akik visszamerészkedtek a kocsmába, egyre piszkálták Dudleyt, hogy kössön bele az unokaöccsébe. Dudley vigyorogva pislogott Harry Potter felé. Malacszemei gonoszul villantak. A lehetőség, hogy jól elverheti a fiút, még hozzá nyilvánosan, teljesen felvillanyozta. Dolgozott benne rendesen az a fél liter tömény whisky, amit mégiscsak kierőszakolt a vén csapostól. Imbolyogva megindult Harry Potter asztala felé. Eszébe jutott egy régi emlék: amikor Harry egy tortát ejtett apja egyik fontos vendége fejére. *(Az nem Harry volt, hanem Dobby, a házimanó :D– S.)* Dudley úgy vélte, eljött az ideje a törlesztésnek. Szeme cikázott, majd megtalálta, amit keresett. A nyelvét kinyújtva erőlködött, végül sikerült felemelnie a távolból a felmosóvödröt a pult mellett:

– *Vingardium leviosa!*

Crak segített az irányításban, így a vödör egyenesen Harryék asztala felé száguldott, majd imbolyogva megállt Potter feje felett.

– És huss és pöcc! – lendítette a pálcáját Dudley, mire a koszos felmosólé rázúdult a háttal ülő, szemüveges fiúra.

Harry-nek ugyan nem volt hátul szeme de Hermione meglepett arca és kerekre tágult szeme ösztönösen hozta elő belőle a mozdulatot. Pálcája egy pillanat alatt a kezébe csusszant és a fehéres fénykupola mint egy esernyő védte meg Harryt a mocskos létől, csorgatva annak nagy részét a két szerzetesre. *(Bocs:D)*

Harry megfordult és gondolkodás nélkül küldte az átkot a mögötte álló két fiúra, akik ettől nekicsapódtak a bárpult oldalának, magukkal rántva néhány tele korsót a pultról. A csapos szaporán kezdte leszededetni a törékeny készletet a veszélyeztetett zónából és a drágább italokat a pult alá rejtette.

Dudley behúzta a nyakát, szeme riadtan villant a két csuhásra. A lányok azonban kitűnően szórakoztak, így Dudley malacképe is felderült. Kidüllesztette a mellét, közelebb lépett és Harry fölé magasodott.

– Na mi van, kis haver, idetoltad a pofádat? – bökte pálcáját Harry mellkasának, majd a csuhásokra nézett. – Bocs, öreg! Ez mindig ilyen bunkó volt! – Felröhögött és nagyon jópofának képzelte magát. A fulldokolva vihogó csitrik csak megerősítették amúgy sem csekély önbizalmát.

Harry dühtől remegő szájjal állt Dudley-val szemben. Pálcája éppen a szőke fiú orra előtt táncolt, követve annak részeg imbolygását.

– Nem fogok egy részeg disznóval párbajozni – sisteregte Harry, miközben alig bírta türtőztetni magát – de ne kerülj józanul az utamba, mert megkeserülöd! Kotródj vissza a cimboráidhoz képregényt olvasni!

Dudley elharsogta újra:

– Vingardium leviosa! – Közben vaktában suhintott a pálcájával. Bár fogalma sem volt, mit csinál valójában, a mozdulat a két varázslat kombinációját eredményezte. Először az italok emelkedtek fel az asztalokról, majd amikor Harry megfordult, az átok a hátába csapódott, így a fiú is a levegőbe emelkedett néhány másodpercig.

Harry már éppen nyitotta a száját, hogy egy újabb átkot küldjön a röhögő Dudley-ra, de hatalmas önuralommal leeresztette a pálcáját és visszafordult a szerzetesek felé, akik időközben feltehetőleg letisztították és megszáritották magukat, mert már nyoma sem volt rajtuk a felmosó víznek. (ez így okés? Vagy írjatok amit gondoltok... maradjanak vizesek? :DTG) Dudley átka hátba találta (*Relé! Ez a hátbatámadás belefér Dudlus jellemébe?*) (*simán!*) és Harry elterült a feketére patinásodott tölgyasztalon, felborítva Hermione maradék sörét, miközben a feje nagyot koppant és Harry felüvöltött.

– Most már elég legyen! – csattant fel Piton. Megsemmisítő pillantást vetett először Dudley-ra, majd Harryra. Pénzt hagyott az asztalon. Ösztönösen nyújtotta a kezét Hermione-nak. A hátsó udvar felé indultak, éppen úgy, mint a múltkor.

Hermione óvatosan belecsúsztatta Piton ujjába az övét. Ösztönös mozdulatuk összehangolt volt. A lány csaknem ugyanazt érezte, mint amikor Hagridnál először ért Pitonhoz... először, annak tudatában, hogy mit érez iránta.

Hermione hátrafordult.

– Harry mégsem jön?! – állította meg Pitont.

– Harrynak ezúttal velünk kell jönnie. Meglennék nélküle, de lehet, hogy szükség lesz rá. Áh, megérkezett Lupin... – A varázsló már-már megindult egykori kollégája felé, aztán mégis úgy döntött, egyelőre nem fedi fel az álcáját. – Szólj neki, hogy fékezze meg ezt a szőke vadállatot!

Hermione mosolyogva lépett Lupinhoz.

– Lupin professzor! Én vagyok az, Hermione! – súgta a lány Remusnak. – Az az idióta Dudlicsek botrányt botrányra halmoz... – intett a fiúk felé a lány. – Valamit kellene vele

csinálni... azt hiszem, Perselus azért nem avatkozik közbe, mert az végzetes lenne... professzor úr, jól van? – nézett aggódva egykori tanárára Granger.

Lupin meglepetten nézett a lányra. – Jól vagyok, kisasszony! – jelentette ki, bár ez nem volt teljesen igaz. Hogy ne kelljen esetleges további kérdésekre válaszolnia, gyorsan elindult a hátsó asztal felé, ahol Dudley és barátai randalíroztak. Mikor odaért, a társaság elnémult és Remus örömmel állapította meg, hogy az alkoholgőz ellenére nemcsak felismerték, de a behúzott nyakakból ítélve tartanak is tőle.

– Mindenki azonnal visszatér a Roxfortba és jelentkezik a házvezetőjénél! – dörrent a megszeppent lányokra – Mindenki! Kivéve magát – mutatott a szőke fiúra Lupin. A többiek sietősen elhagyták a helyiséget, ami újabb széktologatással, egy asztal felborításával és néhány üveg pohár törésével járt. – magával, Dursley, pedig lenne némi megbeszélivalóm!

– He? – nézett nem túl értelmesen Dudley az egykori vérfarkasra. Rémlott neki, hogy valami tanár az illető. Az ital már dolgozott benne, az ágyékát markolászta. – Most megyek pisálni! – jelentette be ellentmondást nem tűrően, és mielőtt bárki tiltakozott volna, elügetett a kloxyóra.

Harry a fejét fogta, amin egyre jobban kitapintható púp kezdett nőni.

– Remus, kérdezd meg tőle mi a véleménye az emberi fajról, amennyiben kíváncsi vagy egy kívülálló véleményére – morogta Harry – Máskülönbén fölösleges vele próbálkozni! Több mint reménytelen. Egy egysejtűt előbb vennél rá, hogy megtanuljon szanszkritül, mint ezt a barmot bármire is...

Piton szeme alatt rángatózott egy ideg. Most már nagyon elege volt az egész társaságból.

– Induljunk, mielőtt még *azok* is csatlakoznak! – A Szárnyas Vadkan bejáratánál megjelent Gilderoy Lockhart. Percy Weasley-t tolt a rokkantkocsiban. – Ennyire nem lehet rossz az ellátás a Roxfortban... – morogta. Nem sokkal mögöttük Dolores Umbridge hömpölygött.

Harry a fején levő púphoz érintette a pálcáját és elégedett nyögés kíséretében válaszolt Pitonnak.

– Ez nem az élelmiszerellátásból adódik. Van más, amiből úgy hírlük több jut Percynek mint elég. A tehénbéka egyszerűen bele van szeretve az igazgatóhelyettesbe. Az a gyanúm, hogy a Percy most is előle menekül. Umbridge soha nem jönne egy ilyen helyre.

Harry még be sem fejezte, amikor nyílt az ajtó és Dolores termetes alakja nyomakodott be rajta, alig felismerhetően, mert arcát egy ódivatú kalapról lehulló sűrű fátyol fedte.

Hermione hitetlenkedve nézte Percy-t és szánalmat érzett iránta. Már-már ott tartott, hogy odamegy hozzá, amikor Piton feljük fordult.

Piton előhúzta kámzsája rejtékéből az utolsó kristályt, mielőtt azonban rászégezte volna a pálcát, egymás után Harry és Hermione szemébe nézett.

– Ez az utolsó akciónk. Nem hibázhatunk! Felkészültetek?

Hermione elszántan bólintott.

– Azért az a vodka nagyon hiányzik, Potter! – súgta oda Harry-nek vigyorral az ajkán és megbökte a fiú egyik bordáját.

Harry felnyikkant és kétrét görnyedt a csiklandozás hatására. Ebből az idétlen pózból nézte, ahogy Piton megnyitotta az átjárót, és közben Hermione kezébe csúsztatta a lapos üveget, mely a „Azkaban Vodka” felirattal büszkélkedhetett.

– Ha ittál még szart... azért is gondoltam, hogy hozok neked. – vigyorgott Harry – Csak Piton meg ne tudja, hogy üzleteltem a manókkal – suttogta Hermione-nak miközben kiegyenesedett, és öntudatlanul megfogta a saját nyakában lógó kristályt.

Aberforth átkokat szórt a kölykök után. A nyitott sliccel visszatérő Dudley most nagyon nem akart Lockhart szeme elé kerülni. Belekapaszkodott Lupin talárjába.

– A hátsó kijáraton menjünk!

– Csak nem fél mentora elé lépni – engedett meg magának némi gúnyt a tanár? Maga, aki senkitől sem tart? – Megragadta a kölyök karját és megrázta. Talán még folytatta volna, ha nem látja meg a Piton által gerjesztett energiahullámok fényét. Meglepődve tekintett a hármasra. Már megint mire készülnek?

Megnyílt az átjáró. Pitonnak eszébe jutott Hermione időutazás-allergiája, gyorsan előhúzott egy tiszta zsebkendőt. (:DD -mikre nem emlékszel:D-B)

Harry széttárta a kezét.

– Ha le mersz tüsszenteni, köpni vagy hányni, megszakítok veled minden további kapcsolatot és elvágom a vodka utánpótlást – jelentette ki elszántan.

Hermione kissé röhögve megköszönte a zsebkendőt Pitonnak és hosszan rámosolygott, majd Harry felé lobogtatta a zsebkendőt, széles vigyorral.

Dudley megigézve meredt a fénykörre.

– Na, nehogy már ebből kimaradjunk! – Kitépte magát Lupin szorításából, és mielőtt bárki bármit tehetett volna, mámorosan, csillogó szemmel belezuhant az örvénylésbe.

Lupin halkán felkiáltott és utánacapott, de a már nem érte el. Hitetlenkedve bámult utána.

– Miért nem tartottad vissza? – kiáltott Piton Lupinra. – Csak egyszer tennéd hasznossá magad!

Lupin vicsorogva perdült meg a sarkán – meg sem hallom, amit mondtál, mert ha hallanám, nagyon megbánnád! – de a keze nem nyúlt a pálcája után. Égette ugyan a másik sértése, de tudta, valóban meg kellett volna akadályoznia azt az eszementet, hogy belépjen a kapun.

– Vissza kell hozni! Ez a Te dolgod! – sziszegte Piton szinte fenyegetően az egykori vérfarkas képébe.

– Meg is teszem! – felelte hasonlóan barátságos hangon a másik. Majd további vita nélkül maga is átlépte a fénykör határát.

Dolores tétovázás nélkül hömpölygött oda Percyhez, amíg Lockhart a tolokocsiban magára hagyva a fiút a pultnál várakozott. (vagy mittudomén hol, mit csinált. Lényeg, hogy otthagytá)

– Peeercy! – búgta Dolores fellebentve a fátylát és mosolyra húzva széles békaszáját, melyet most újabb réteg csillogó, karminvörös rúzs tett feltűnővé. A vörös rúzshoz képest Dolores előbukkanó nyelve lilásnak hatott.

Percy Weasley idegesen behúzta a nyakát. Mióta kiengedték a Szent Mungóból, minden igyekezetével azon volt, hogy meneküljön Dolores ölelő karjai közül. Ez nem is

volt könnyű, tekintettel arra, hogy a pártfogója lelkes, ámde annál súlyosabb látogatásának következményeként még egy műtétet végre kellett hajtani rajta. Percy rettenetesen szégyellte, hogy pillanatnyilag másokra van utalva, még szerencse, hogy Lockhart önzetlenül segítette. Csupán osztatlan figyelmét igényelte, miközben lélegzetelállító kalandjait taglalta.

A tolószék kerekerei megnyikordultak, ahogy Percy megfordult. Riadtan kormányozta magát a hátsó kijárat felé, ám Dolores elállta az utját. Hullámozó mellkasa betöltötte a fiatalember látómezőjét.

– Öh... hogy van? – érdeklődött sután Percy. Egy mosolynak éppen nem nevezhető rángás suhant át valószínűtlenül sápadt és sovány arcán.

– Aggódtam magáért *professzorom!* – kaccantott Dolores és kabátját szétlebbentve szusszanva leült a tolókocsi mellé, keresztbe téve a csillogó miniszoknyába erőszakolt vaskos lábait és kihívó mozdulattal megpörgetett vöröskörmű, tompa mutatóujján egy rézsínű kulcsot. Minden ajtónyitás újabb adagot lebbentett a férfi felé Dolores keleti fűszerektől terhes parfümjének illatából

Percy újabban a klausztofóbia tüntetegyüttesét is produkálta, valahányszor zárt helyiségbe – vagy szorult helyzetbe került.

– Az a kulcs egy szobáé... – állapította meg Percy, és kétségbeesve figyelte Lockhartot, aki nem igyekezett a segítségére. Merthogy a csaposnak és Dudley népes rajongótáborának kezdte mesélni hihetetlen történeteit.

– A Vadkan egyetlen emelet szobájának kulcsa... – igazította meg a fényes fekete tollboát a nyaka körül Dolores és rúzsos száját összecuppantva Percyre pislogott – megbeszélhetnénk, néhány halaszthatatlan, szakmai ügyet. Biztosnak kell lennem benne, hogy mindent tudsz, amit egy igazgatóhelyettesnek tudnia kell – szorította meg Percy combját Dolores az asztal takarásában.

– Talán inkább a Roxfortban... – nyögte Percy. – Esetleg megszervezhetném a tanári értekezletet. Tanítás után, a Nagyteremben, mivel költségvetési okokból a Házak klubhelyiségeit be kell zárunk... Sem fűteni, sem világítani nem tudjuk valamennyi tantermet már...

A százszorszépek idegesen rebbentek Umbridge hajában és miközben önérzetesen kihúzta magát, hatalmas keblei szinte kiugrottak a szűk mieder rabságából. Dolores ajkáról sértődött sóhaj rebbent, majd enyhe vállrándítás kíséretében odavetette Percynek:

– Természetesen nem várom, hogy túlórázzon professzor úr! Csupán annyit kívántam jelezni, hogy ez idáig nem győzött meg a szakmai alkalmasságáról. Sőt... a tevékenysége... mondhatnám egyáltalán nem volt kielégítő, semmilyen tekintetben sem!

– Már megbocsásson, Umbridge professzor... – kapta fel a fejét önérzetesen a fiú -, ön a tevékenységemet minden tekintetben kielégítőnek találta korábban. Arról igazán nem tehetek, hogy a felépülésem késedelmet szenvedett. Nem hibáztatok, mert ön mindent megtett, sőt annál jóval többet adott magából... Úgy értem, többet nyomott a latban... mint amennyit abban a helyzetben képes voltam elviselni... – hebegett egyre kétségbeesettebb arcot vágva Percy. Lockhart láthatóan teljesen megfélemezett róla. Pedig szólni akart neki, mert Dudley láthatóan részegen tántorgott kifelé.

Dolores megértően paskolta meg Percy kezét, majd rajta is felejtette tömzsi ujjait a férfién miközben kutatóan nézett a vöröshajú igazgatóhelyettes szemébe.

– A szemei Percy... bele tudnék veszni, mint egy tóba (anyám, de sz*r duma 1920-ból :D)

Dolores félrekapta a pillantását, mert nem messze tőlük egy ferences szerzetes üvöltözött Lupin professzorral. Dolores már éppen emelkedett, hogy teljes mellszélességgel álljon ki a Roxfort mellett, amikor megpillantotta a csuhás közelében Harryt.

– Már megint ez a kis bajkeverő – sziszegte Dolores és megragadva Percy tolókocsijának fogóját nagy lendülettel eltolta a férfit a meglepett Lockhart mellett, aki legelbűvölőbb mosolyát villantotta Doloresre.

– Látom, Percy, remekül szórakozik – biccentett az ifjú házvezetőre.

– Gilderoy – nézett rá könnyörögve Percy. A Kiválasztott még bajba keveredik... az én diákom... az ön diákja... – végül Doloresre pillantott: – A maga bajnoka! Meg kell állítani!

Dolores lehajolt és Percy fülébe suttogott.

– Ezt most lerendezem, és utána... miénk az éjszaka. Átbeszéljük a teljes 20 éves oktatási tervezetet – nevetett fel Dolores kacéran és beletúrt a férfi vörös hajába. Mire újra felnézett, Harry már eltűnt és éppen a szürke csuhás lépett a kavargó időkapuba. Egy pillanatra felrémlett a férfi arca és Dolores beleremegett a felismerésbe.

– Álljon meg! – kiáltott Dolores előrántva a pálcáját.

(Percy itt hősiezen, Piton után mehet, és ezzel megmenekül Dolorestől. Ha így megfelel. De ha akarod, Dolores addig csókolgatja és simogatja, amíg „átesik” az időkapun. :) TG)

Lockhart megragadta a tolószéket, megperdítette és nagy lendülettel tolt a hátsó kijárat felé. Hamarosan megelőlegezték Dolorest. Percy elfehéredő ujjakkal markolta a karfát.

– Dudley! Bajnokom! – kiáltott a részeg kamasz után Lockhart. Közben elbotlott egy kőben, és vadonatúj, narancssárga selyemöltönye csupa sár lett... Miközben undorodva tisztogatta magát, a tolókocsi meglódult a kissé lejtős talajon, és belezuhant az örvénylésbe. Mielőtt Lockhart vagy Dolores elkaphatta volna, az időkapu nagy csattanással bezárult.